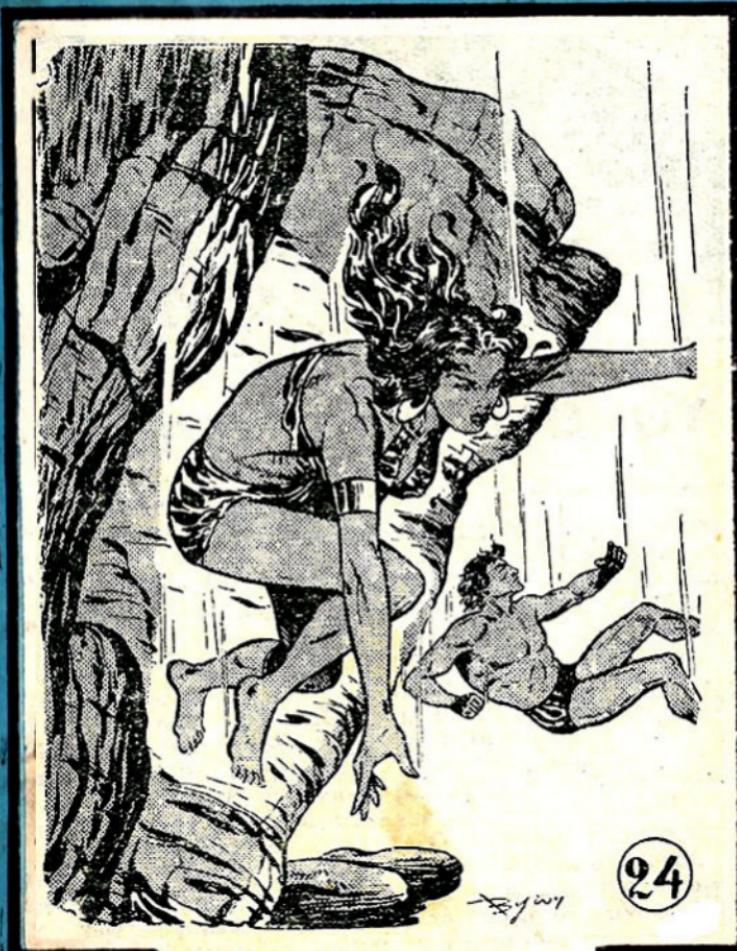

ΓΚΑΔΥΡ ТАРЗАН

ΤΑ ΒΡΑΧΙΑ
ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Μπορτ

ΤΑ ΒΡΑΧΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ

Μεσάνυχτα.
Η πανώρα Τα-
ταμπού κοιμάται
στη σπηλιά του περήφανου έλ-
λιγνικού βουνού.

Ο μελαχόρος γίγαντας Γκαούρ,
έχει ξαπλώσει, όπως πάντοτε,
έξω στά μεγάλα γαλάζια βράχια.

Ο γλυκός ήπνος δέν έχει κα-
ταφέρει άκομα νά σφαλσει τά
κουρασμένα βλέφαρά του.

Κακό προαίσθημα βασανίζει
άποψε τό θρυλικό "Έλληνα...
Μ' ζρυθάνοιχτα μάτια κυττάζει
τό γιαπέραντον ούφανό!.. Άμε-

Πρωτότυπο κείμενο
NIKOY B. ΡΟΥΤΣΟΥ

τρητ' αστέρια
τὸν ἔχουν δια-
μαντοστολίσει.

Φεγγάρι δέν
έχει βγεῖ άκόμα.
Η νύχτα άφροδητη ζεστή. Η
παρθένα κι' άγρια Ζούγκλα βρί-
σκεται σε βαθὺ λήθαργο. Σ' ά-
τελειωτή νάρκη.

Ξαφνικά, παράξενη μαχαρινή
βοή σχίζει τό σκοτάδι τής νύ-
χτας.

Ο Γκαούρ άνασηκώνεται.
Άφοργγοράζεται άνησυχος.

Η παράξενη βοή δυναμιώνει.
Από στιγμή σε στιγμή άκούγε-
ται και πιὸ κοντά.

‘Ο μελανός γίγαντας πετιέται τώρα δρόσος. Μὲ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του ψάχνει τὸ σκοτάδι τ’ οὐρανοῦ..

Καὶ νά : Γυρίζει τώρα πρὸς τὸ μέρος τοῦ βοριά... ‘Απ’ τὸ βάθος τοῦ ὄριζοντος, κάτι φωτεινὸ παρουσιάζεται. Διασχίζει τὸν οὐρανὸ μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα. ‘Εγειρε κατεύθυνση πρὸς τὸ βραχώδικο βουνό. Πετάει σὲ χαμηλὸ ὑψος!..

Κυττάτε το!.. Πλησιάζει... Φτάνει.. Νά το : Ηερνάει λίγα μέτρα πάνω ἀπ’ τὸ κεφάλι τοῦ Γκαούρι!..

Προχωρεῖ... Ξαναγρίζει... Διαγράφει κύκλους πάνω ἀπ’ τὴν κορφή!..

Ο κρότος ποὺ κάνει τώρα, εἶναι τρομαχικός. Σάν νά πέφτουν ἀκέτρητοι κεραυνοί. ‘Ο ἔνας πίσω ἀπ’ τὸν ἄλλον.

Καὶ νεκρή νάταν ἡ Ταταμπού, θὰ ξυπνοῦσε!. Πετάγετ’ ἀλαρμούμενη ἔξω ἀπ’ τὴν σπηλιά. Μ’ ἔνα πήδημα βρίσκεται κοντά στὸ μελαφό γίγαντα..

Μὲ σηκωμένο τὸ κεφάλι κι’ οἱ δύο, παρακολουθοῦν τώρα μὲ φρίκη τὸ πύρινο μετέωρο.

Σίναι ἔνα γαλύθδινο Τέρως. ‘Εγειρε τὸ σχῆμα γιγαντόσωμου ανθρώπου. Μοιάζει μ’ ἔνα τεράστιο μειαλλικὸ Γοριπότ.. Τὰ μεγάλα παράξενα ζέρια του, ἀτλωμένα σάν φτερούγες. Σχίζει σάν ὅρνιο τὸν ἀέρα.. ‘Ολόκληρο τὸ κορμό του σιδερένιον γίγαντα, βγάζει παράξενο κιτυνοπράσινο φωσφορισμό.. Στὴ ράχη του μεγάλος ἐλίκις Γυρίζει δαμιονισμένα... ‘Απ’ τὶς ἄκρες τῶν ποδιφιῶν του γίγονται πύρινες τρομερὲς ἐκρήξεις.

‘Ο κρότος κάνει μιᾶς, μοιάζει μ’ ἀστροπελέκι..

Ξαφνικά οἱ κρότοι αὗτοὶ σταματοῦν. Δὲν ἀκούγεται πιὰ παρὰ μονάχα ὁ βόμβος τοῦ ἔλικα ποὺ βρίσκεται στὴ ράχη τοῦ ἀτσαλένιον Τέρατος!

Καὶ νά : Τὸ τεράστιο Ρομπότ μένει τώρα ἀκίνητο πάνοι ἀπ’ τὰ κεφάλα τῶν δυό συντρόφων.. Μιὰ τρομαχικὴ δυνατή, ἀνθρώπινη φρονή, ἀντηχεῖ :

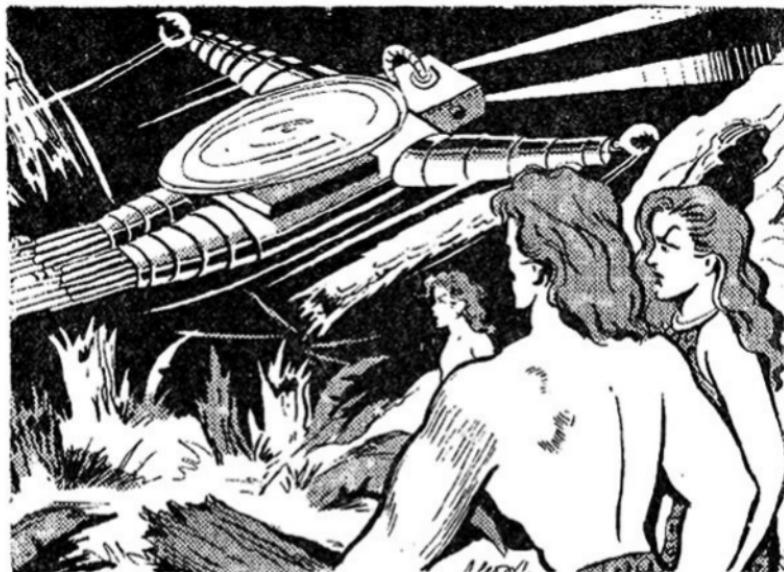
—Γκαούρ, Γκαούρ! . Τὸ πρωὶ μὲ τὴν ἀνατόλῃ τοῦ ἥλιου, θὰ βούσκεσαι στὴ μεγάλη πηγή!.. ‘Αν παρακούσεις, θὰ πεθάνεις!.. Εἴμι ὁ Δόκτωρ Κράμπ. ‘Ο Ατομικός “Ανθρώπος. ‘Ο Κατακτητής τοῦ κόσμου!.. ‘Ο Κουρσάρος τῶν Οὐρανῶν!.. ‘Ο ἀντίπαλος τοῦ Θεοῦ!..

Ο ἀτσαλένιος γίγαντας ξεκινάει πάλι. Στὶς ἄκρες τῶν ποδαριῶν του ξαναρχίζουν οἱ τρομαχικὲς πύρινες ἐκρήξεις. Τὸ τεράστιο Ροκπότ διαγράφει κι’ ἄλλον ἔνα κύκλο πάνω ἀπ’ τὴν κορφὴ τοῦ θεόρατον Ἐλληνικοῦ βουνοῦ. Τέλος παίρνει κατεύθυνση πρὸς τὴ δύση. Σάν μανιασμένος δαίμονας σχίζει τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας... Σὲ λίγες στιγμές χάνεται στὸ βάθος τ’ ἀπέραντου ὄριζοντα!..

Η Ταταμπού γυρίζει τὸ κεφάλι. Κυττάζει χαμένα τὸν ἀγνὸ σύντροφό της :

—Τῆταν αὐτό, Γκαούρ; Μήπως κοιμᾶμαι ἀκόμια; Λέες νὰ βλέπω δύνειο;

Ο θρυλικὸς “Ελληνας γίγαντας, ἔχει μαρμαρώσει... Τὰ χείλια του μόλις καταφέρνουν νὰ φιληθήσουν :

Τό πύρινο Τέτας τῶν οὐρανῶν σφράνει τὰ πίντα στὸ τρομαχτικό πέρασμά του !

— Δὲν ξέρω... Δὲν καταλα-
βαίνω τίποτα...

ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΠΙΣΚΕΨΗ

Λίγες στιγμές ἀργότερα...

‘Ο Ταρζάν, ή Τζέιν, δ Κρα-
γιαμπού, κοιμῶνται βαθιά στὴν
ἀρχοντική σπηλιά τους.

Ξαφνικά, δαιμονισμένος κρό-
τες τοὺς ξυπνάει. Πετιῶνται
δρυθοί. Βγαίνουν ξέρω. Κυττάζουν
ψηλά. Τὰ μάτια τους ἀνοίγουν
διάπλατα! Τρόμος καὶ φρίκη
ξυγραφίζεται στὰ πρόσωπά
τους!..

Πάνω ἀπ' τὴν σπηλιά ἀντικρύ-
ζουν τὸν τεράστιο ἀτσελένιο γί-
γαντα. ‘Ο κιτρινοπράσινος φω-
σφροισμός του τὸν κάγει νὰ
μποιάζει μὲ τρομαχτικό δαιμονια!..

Καὶ νά : Οἱ πύρινες ἐκρήξεις
πίσω στὰ μεγάλα σιδερένια πο-
δάρια του σταματοῦν πάλι. Τὸ
τρομερὸ δρυπτότερο κατεβαίνει, κα-
τεβαίνει χαμηλά. Μένει ἀκίνητο.
Μονάχα δ ἔλικας τῆς ράχης του
ἀκούγεται. Ταυτόχρονα κι' ή
ἀφάνταστα δυνατή φωνή. Θὰ
μποροῦσε ν' ἀκουστεῖ σὲ μεγάλη
ἀπόσταση;

— Ταρζάν, Ταρζάν!.. Τὸ
πρώτι μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ὥλιου,
θὰ βρίσκεσαι στὴ μεγάλη πηγή!..
‘Αν παρακούσετες, θὰ πεθάνεις!..
Εἰλια δ δόκτωρ Κράμπ!.. ‘Ο
‘Ατομικὸς ‘Ανθρωπος!.. ‘Ο ‘Αρ-
χοντας τοῦ Κόσμου!.. ‘Ο
Κουρσάρος τῶν Οὐρανῶν!.. ‘Ο
Κατακτήτης τοῦ ‘Απείρου!..

‘Ο μάντιπαλος τοῦ Θεοῦ!..
Αμέσως, οἱ πύρινες ἔκρηξεις
ζαναρχίζουν. Τὸ ἀτσαλένιο τέ-
ρας ξεκινάει. Παιῶνει τώρα και-
τεύθυνση κατά τὸ βορρά!..

Πρόδη τὸ μέρος αὐτὸ δρίσκον-
ται ἀντίκρυ του γιγαντόσωμα
δέντρα. Δέν ψηλώντι γιὰ νὰ πε-
ράσσει πάγω ἀπὸ τὶς κοριφές τους.
Προχωρεῖ ίσια. Περνάει μέσ'
ἀπ' αὐτά!.. Στὸ διάβα του τὰ
χοντρὰ γερὰ κλαδιά τους σπά-
ζουν σὰν ἀδύναμα καλάμια...
Τίποτα δὲν μπορεῖ ν' ἀντιστα-
θεῖ στὴν δρμή τοῦ φλοιομένου
γίγαντα!..

‘Ο Αρχοντας τῆς Ζούγκλας
ψιθυρίζει:

— Ημέρανο!.. ‘Απίστευτο!..
Τρομαχτικό!..

‘Ο Κραυαμπού ρωτάει χαρού-
μενα:

— Θὰ πᾶς, Πατέρα; Θάρω κι'
έγὼ μαζὶ σου στὴ Μεγάλη Πη-
γή!.. Θέλω νὰ δῶ ἀπὸ κοντά
τὸ σιδερένιο Τέρας!..

‘Η Τζέϊν εἶναι ἔτοιμη νὰ λι-
ποδυμήσει... Ήέφτει βραχὶα πά-
νω σὲ μὰ πέτρα... Ψιθυρίζει
βραχιάν:

— Ξέρω... Ξέρω ποιὸς εἶναι ὁ
Δόκτωρ Κράμπι!.. ‘Αλιμονο Ταρ-
ζάν!.. Μεγάλη συφορὰ βρήκε τὴ
Ζούγκλα!.. Πρέπει νὰ φύγουμε
ἀμέσως... ‘Άλλοιῶν φριχτὸ τέ-
λος μᾶς περιμένει ὅλους!..

‘Ο λευκὸς γίγαντας μονῷμου-
ρίζει:

— Ποτὲ δὲν θ' ἀφίσω τὴ γῆ
που γεννήθηκα!.. Ποτὲ δὲν θὰ
ἔγκαταλειψω τὴν παρθένα κι'
ἄγρια Χώρα που κυβερνάω!..
“Οποιος κι' ἄν εἶναι αὐτὸς ὁ
ἀτσάλινος γίγαντας, δὲν τὸν
φοβᾶμαι!.. Θὰ τὸν γτιαπήσουμε

μαζὶ μὲ τὸν Γκαούρ. Θὰ τὸν
ἔξοντάσουμε!..

Παιῶνει δυὸ γρήγορες ἀνάσες.
Ρωτάει τὴν πανώρα συντρόφοισ-
ού του:

— Πέο’ μου, Τζέϊν.. Πέσ’
μου τί ξέρεις γι' αὐτὸ τὸ φλο-
γισμένο τέρας.

‘Η Αρχόντισσα τῆς Ζούγκλας
ἔχει ἀρχίσει νὰ συνέρχεται. ‘Α-
ναστενάζει :

— ‘Αλιμονο! Ποιὺ λίγα ξέρω.
“Ομως κι' φύτα τὰ λίγα, φτά-
νουν γιὰ νὰ παγώσουν τὸ αἷμα
μου. Γιὰ νὰ γεμίσουν τὴν ψυχή
μου τρόμο! Φρίκη!

‘Η ξανθιὰ γυναίκα μένει γιὰ
λίγες στιγμές σιωπηλή. Βαθιὰ
συλλογισμένη. Σὰν νὰ πασχίζει
νὰ θυμιῇσε καλύτερα.

Τέλος ἀρχίζει :

— Γιὰ τὸ δόκτορα Κρόδμπ εί-
χα ἀκούσει νὰ μιλοῦν, κάποιε. Ναί... Τὸν καιφό που ἔλλειπτα ἀπ'
τὴ Ζούγκλα. Ποὺ βριοκόλιουν
στὴν ‘Αγγλία.

» Λέγαν γι' αὐτὸν πώς ζοῦσε
στὴν ‘Αμερική. Πόδες ἡταν ἔνας
κακοφτιαγμένος μεσόκοπος ἀν-
θρωπος. ‘Αδικημένος ἀπ' τὴ
φύση. Κοντὸς σὰν νάνος. Σκε-
λετωμένος σὰν βρυκόλακας. Μὲ
δυσιανάλογα μεγάλο φαλακρὸ κε-
φάλι. Μὲ ἀφάνταστα ἀσχημο
πρόσωπο. Μὲ φοβερὴ καμπούνα
στὴ γάχη. Μὲ πολὺ χοντρὰ γυα-
λιά στὰ μάτια. ‘Ακουσα νὰ λένε
πώς κωρίς αὐτό, δὲν ἔβλεπε κα-
θόλουν. ‘Ηταν σχεδὸν τυφλός!

» Στὶς ἐφημερίδες εἴχα δεῖ
κάποτε καὶ τὴ φωτογραφία του.
“Έγραψε πάλις ἡταν διαβολεμέ-
νος ἐπιστήμονας. Πώς τοιάντα
ὅλοκληρα χρόνια τῆς ζωῆς του
πέρασε σκυψιμένος σ' ἔνα κρυψό

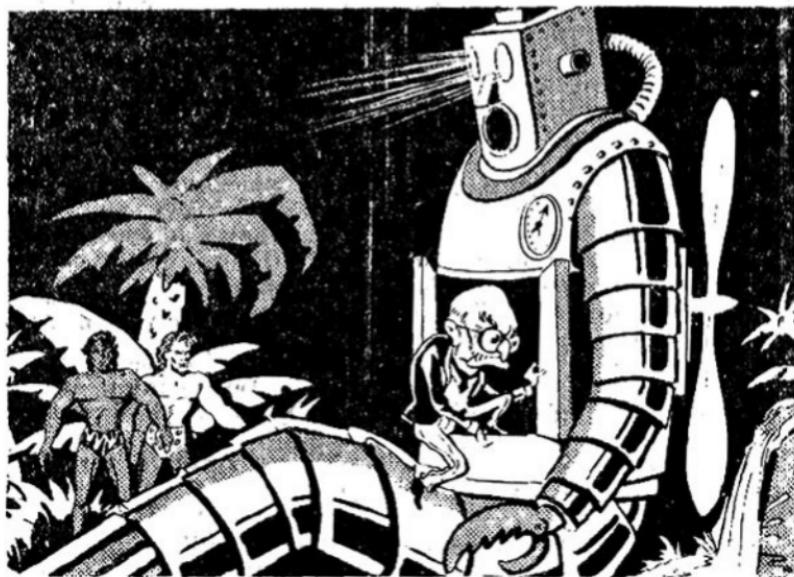
έπιστημόνικό δέχεται ήριος. Πώς αυτός πρώτος είχε άνακαλύψει τη διάσπαση του Ατόμου. Τήν 'Ατομική' ένέργεια. Πώς είχε κάνει κι' άλλες τρομαχτικές έκρευσησις. "Λγνωστες στὸν Κόσμο...

*Όμως ή διανοητική ύπερκόπωση σάλεψε τὸ λογικό του. 'Ο Δόκτωρ Κράμπ ξαφνικά τρελλάθηκε.

» Μέχρι τότε ήταν ένας καλόκαρδος ανθρώπος. Είχε χαρίσει τὴν ζωή του διάδοχην στὴν έπιστημη. Μ' ἔνα σκοτό. Μ' ἔνα μιναδικό δνείρο : Νά κάνει καλὸ στὴν άνθρωπότητα. Νά ενεργετήσει τοὺς συνανθρώπους του. 'Αλιμονο ! 'Η τρέλλα τὸν κά-

νει, σέ μιὰ στιγμή, άγγωριστο ! Νοιώθει θανάσιμο μίσος γιὰ τοὺς πάντας ! Γιὰ τὰ πάντα ! Γυρίζει σὰν φάντασμα τὶς νύχτες στὴ Νέα Υόρκη. Μὲ μικρές άτομικὲς βόμβες, μικρές ὅσο ένυσ βῖδος παιδιοῦ, σπέρνει τὸν οὐλεθρο καὶ τὴν καταστροφὴ ! Τινάζει στὸν άέρα, θεόρατους οὐρανοξύστες ! Γκρεμίζει έναέρες γέρφυρες. Μαζὶ μὲ τραῖνα γειάτα αἴθωνται άνθρωποι ! Βουλιάζει στὸ Λιμάνι τεράστια βατόρια ! Τὰ μεγαλείτερα τοῦ Κόσμου ! Φέρνει άμετρητες συφορές στὴ Χώρα !

Η 'Αστυνομία καὶ ὁ Στρατὸς βρίσκονται σὲ συναγερμό. Τὸν κυνηγῶνται μέρα καὶ νύχτα. Μὲ

Η σιενή πόρτα τῆς σιδερένιας κοιλιᾶς τοῦ γίγαντα, άνοιγει.
Μέσ' απ' αὐτὴν ξεπετίγεται ένα παράξενο πλάσμα ! ..

τὰ τρομερὰ δόπλα του καταφέρνει νά ξεφεύγει. Παιρνει στὸ λαμό του ἀμέτρητες ψυχές! "Ομως ή τύχη δὲν τὸν βοηθάει ώς τὸ τέλος..."

Κάποτε ή 'Αστυνομία κυκλώνει τὸ σπίτι πούχει τυχαία καταρρύγει. 'Ο τρελλὸς 'Επιστήμονας γιὰ νὰ ξεφεύγει σκαρφαλώνει στὸ μανδρότοιχο τοῦ κήπου. Πηδάει έξω. "Ομως στὴν πτώση, τοῦ πέφτουν τὰ γναλιὰ ἀπ' τὰ μάτια. Λέν βλέπει νά τὰ ξεναρθρεῖ. Οἱ 'Αστυνομικοὶ προφτωνούν. Τὸν ἀρπάζουν. 'Άδειάζουν τὶς τσέπες του ἀπ' τ' ἀλόκοτα σύνεργα τῆς καταστροφῆς. Τοῦ περνάνε τὶς χειροπέδες.

» "Ο τρομερὸς Κράμπ φωνάζει καὶ χτυπάει. Φοβερίζει πῶς θὰ τινάξει τὴ γῆ στὸν ἄερα. Τέλος περνάει ἀπὸ δίκη. Τὸν ξέσταζουν ψυχιάτροι. Πιστοποιοῦν πῶς είναι τρελλός... Οἱ δικαστὲς τὸν φυλακίζουν σ' ἔνα Δημόσιο Ψυχιατρεῖο! "Οηιως ἔνα μονάχα δὲν κατάφρετε ποτὲ ή 'Αστυνομία: Νὰ μάθει ποῦ βρισκόταν τὸ κρυψό 'Εργαστήριο τοῦ τρελλοῦ 'Επιστήμονα. Τὸν πίεσαν, τὸν χτύπησαν, τὸν βασάνισαν νά μαρτυρήσει. Τίποτα. Στὶς ἔρωτησεις τους ἀπαντοῦσε στερεότυπα: — Δὲν ξέρω. Δὲν μπορῶ νά θυμηθῶ!

Οἱ ψυχιάτροι βεβαιώσαν πῶς ὁ Κράμπ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. Πῶς ή τρέλλα τούχε σκοτίσει τὴ μνήμη. Πραγματικά δὲν μποροῦσε νά θυμηθεῖ.

'Η Τζέιν σταματάει γιὰ λίγο. 'Αναστενάζει:

— Αὐτά είχα ἀκούσει καὶ διαβάσει γιὰ τὸ Δόκτορα Κράμπ. Τὸν τρελλὸν 'Επιστήμονα!

'Ο Κραγιαμπού ρωτάει σὰν παιδί:

— Μὰ ἀφοῦ τὸν είχαν κλείσει στὸ Ψυχιατρεῖο; Πῶς βρέθηκε τῶρα ἐδῶ;

Οἱ 'Αρχοντες τῆς Ζούγκλας μένουν οιωπηλοί. Κανένας τοὺς δὲν ξέρει τί ν' ἀποκριθεῖ. Τὸ μυστήριο εἶναι γι' αὐτοὺς ἀνεξήγητο. Δὲν μποροῦν νὰ φανταστοῦν βέβαια, πὼς ὁ Δόκτορ Κράμπ, ὁ τρελλὸς 'Επιστήμονας, κατάφερε νὰ δραπετεύῃ μιὰ νύχτα ἀπ' τὸ Ψυχιατρεῖο τῆς Νέας Υόρκης! Πῶς ξαναγύρισε στὸ κρυψό ὑπόγειο 'Εργαστήριο του. Πῶς ἔκει μπρόσει νὰ φτιάξει ἔνα τεράστιο χαλύβδινο Ρομπτό. Νὰ τὸ ἐφεδρίσει μ' ὅλα τὰ σύνεργα τῆς σατανικῆς του 'Επιστήμης. Νὰ τὸ κινήσει μὲ 'Ατομικὴ Ενέργεια. Καὶ μιὰ νύχτα πάλι, κρυμμένος μέσα στὰ μηχανικά σπλάχνα του, νά ξεκινήσει γιὰ τὴ Ζούγκλα...

Γιατὶ ὅμως ἀπεφάσισε νὰ κάνει τὸ ταξίδι αὐτό; Ποιὸς ὁ σκοπός του; Τὶ ηρθε νά ξητήσει στὴν ἀτέραντη κι' ἄγρια περιοχή; Γιατὶ θέλει νὰ συναντήσει τοὺς δύο γίγαντες;

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΤΡΕΛΛΟΥ.

Πρῶτος ὁ Γκαούρ, λίγο πρὶν βγει ὁ ήλιος, φτάνει στὴ Μεγάλη Πηγή. Σὲ λίγο παρουσιάζεται κι' ὁ Ταρζάν.

'Ο ἔνας κυττάζει τὸν ἄλλον χαμένα:

— Κι' ἔσù ἐδῶ; Τὶ ζητᾶς;

— 'Εσù τὶ ζητᾶς;

'Ο 'Αρχοντας τῆς Ζούγκλας κι' ὁ θυρυλικὸς 'Ελληνας, ἔξηγον τὸ λόγο ποὺ τοὺς ἔφερε δῶς ἔκει... "Ετσι μαθαίνουν πῶς

τὸ φλογισμένο Τέρα: τοῦμανοῦ εἶχε καὶ τοὺς δυὸς ἐπισκεφτεῖ. Καὶ στοὺς δυὸς εἶχε δώσει τὴν ἔδια διαταγῆ!..

Ο Ταρξάν λέει ἀκόμα στὸ μελαγὸν γίγαντα κι' ὅσα εἶχε μάθει ἀπ' τὴν Τέσσην γὰρ τὸ δόκτορα Κράμπ. Τὸν τρελλὸν καὶ σατανικὸν Ἐπιστήμονα!..

Τέλος, οἱ πρῶτες ἀκίνες τοῦ ἥλιου ἀρχίζουν νὰ χρυσώνουν τις θεόρατες κορφές τῶν πανύψηλων δέντρων... Τὸ λαμπρὸ ἀστρο τῆς ἡμέρας ἀνατέλλει!..

Τὴν ἔδια στιγμὴν ἡ τρομαχικὴ βοή τοῦ ἵπταμενον γίγαντα ἔσανακούγεται, Τὸ τεράστιο χαλύδινο Ρομπότ μ' ἀνοιχτὰ τὰ τετράγωνα χέρια του, παρουσάζεται στὸν οὐρανό. Ἀπ' τις ἀκρες τῶν χοντρῶν σιδερένιων ποδαριῶν του, συνεχίζονται οἱ βροντερὲς πύρινες ἔκριξεις!..

Καὶ νά: Φτάνει πάνω ἀκριβῶς ἀπ' τὸ μέρος ποὺ βρίσκεται ἡ Μεγάλη Πηγή. Οι ἔκριξεις σταματοῦν. Μονάχα ὁ βόμβος τοῦ ἔλικα τῆς ράχης του ἀκούγεται.

Τὸ χαλύβδινο Τέρας χαμηλώνει τῷρα. Φτάνει πολὺ κάτω. Τὰ πόδια του πατοῦν στὸ παχὺ πάσιον χορτάρι τῆς Ζούγκλας. Ἀντίκρυ ἀκριβῶς ἀπ' τους δυὸ γίγαντες.

Ο Γκαούν κι' ὁ Ταρξάν ἔχουν μαρμαφώσει. Μ' δράμανοιχτα μάτια κυττάζουν τὸ τρομερὸ μεταλλικό Ρομπότ...

Στὴν θέση τῶν ματιῶν του βούσκονται δύο μεγάλοι προβολεῖς. Τὸ στήμα του ἔνα τεράστιο μεγάφωνο. Στὸ στήθος του, στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς, βρίσκεται κάτι σὰν μεγάλο στρογγυλὸ ρολόϊ, μὲ δεῦχτες... Όλόκληρο τὸ

σιδερένιο κορμὶ τοῦ ἵπταμενου γίγαντα, γεμάτο μοχλούς, βίδες, ἐλατήρια. Κι' ἀμέτρητα ἄλλα ἑργαλεῖα. Τὰ χέρια του κυτταλίγουν σὲ τεράστιες κυκλικές δαγκώνες ἀπὸ γναλιστερὸ ἀτσάλι.. Μὲ κάθε μᾶλλον ἀπ' αὐτές θὰ μπροσθοῦν ν' ἀρπάξει ἀπ' τὴν μέση ἔναν ὀλόκληρον ἄνθρωπο!

Στὸ κάτω μέρος τῆς σιδερένιας κοιλιᾶς του, ἔσχωρίζει στενὸ τετράγωνο ἄνοιγμα. Μὲ μπρούτζινο στρογγυλὸ πόριολο. Κάτι σὰν πόρτα κλεισμένη γερά.

Τὸ τεράστιο Ρομπότ στέκει γιὰ λίγες στιγμὲς ὅρθι. Ἀπ' τὸ μεγάφωνο ποὺ βρίσκεται στὸ στόμα τοῦ ἀλόκοτον κεφαλιοῦ του, βγαίνει τρομαχικὴ φωνὴ: — Εἴλαι ὁ Δόκτωρ Κράμπ! 'Ο Ατομικὸς 'Ανθρωπος! 'Ο 'Λερχοντας τοῦ Κόσμου! 'Ο Κουρσάρος τῶν Οὐρανῶν! 'Ο Κατακτητὴς τοῦ 'Απείρου!.. 'Ο ἀντίπαλος τοῦ Θεοῦ!..

Τὰ μικρανικὰ σπλάχνα του ἀνταστάνειν γίγαντα ἀναταράζονται. Παράξενος μεταλλικὸς θόρυβος ἀντηχεῖ μέσα στὰ πλατειά σιδερένια στήθεια του...

Ταυτόχρονα σχεδόν, τὸ τεράστιο κορμὶ του λυγίζει. Ἀπ' τὴν μέσην καὶ πάνω, γέρνει μπροστά. Ἀπ' τὴν μέσην καὶ κάτω, γέρνει πρὸς τὰ πίσω...

Ἐτοι χαμηλώνει, χαμηλώνει, ὥστον κάθεται κάτω στὴ γῆ.

Τὰ μικρανικὰ σπλάχνα του ἀναταράζονται γιὰ λίγο ἀκόμια. Τέλος σταματοῦν. Μαζί τους σταματάει κι' ὁ μεγάλος ἔλικας τῆς ζούγκλας του. Τὸ ἀλόκοτο τέρας τῶν οὐρανῶν, μένει τώρα ἀκίνητο.

Καὶ νά: 'Η στενὴ τετράγωνη πόρτα τῆς κοιλιᾶς του ἀνοίγει...

Ιπποτ.

'Αμέσως τεράστιες φλόγες ζώνουν τὴν κορφὴ τοῦ περήφανου Ελληνικοῦ θυντοῦ. 'Ο Γκασόρ κι' ἡ Ταταρπού τρέχουν νὰ σωθοῦν!

'Απ'; τὸ βάθος τῆς πηδάει ἔξω ἔνας μεσόκοπος μικροκαμψωμένος ἀνθρώπος. Λίγο πιὸ ψηλὸς ἀπ' τὸν Ποκοπίκο. 'Άδυνατος, σκελετωμένος... Μὲ μεγάλη καμπούσα. Μὲ τεράστιο φαλακρὸ κεφάλη. Μύτη γαμψή. Μάτια μεγάλα, σκοτεινά, βαθουλωμένα... Γυαλά μὲ χοντρούς φακούς...

Εἶναι ὁ δόκτωρ Κράμπ! 'Ο τρελλὸς καὶ σατανικὸς Ἐπιστήμονας. 'Ίδιος ὅπως τὸν εἶγε περιγράφει ἡ Τζέιν...

'Ο "Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας κι' ὁ θρυλικὸς "Ελληνας, δὲν ἔχουν ἄκρια συνέλθει... Κυττάζουν σὰν χαμένοι τὸν μοναδικὸ ἐπιβάτη τοῦ τεράστιου ἀτσαλένιον Ρομπότ...

'Ο τρελλὸς Δόκτωρ κάνει λίγυ βίηματα. Στέκει ἀγέρωγος μιαροστά τους. Σηκώνει μὲ δυσκολία τὸ φυλακό κεφάλι του. Κυττάζει τοὺς γίγαντες μὲ θαυμασμό. Μουφιμούριζει:

— Κι' οἱ δύο, γεροί κι' ἀτρόμυτοι φαινόντες! Καλὰ ἔκανα κι' ἥρθα στὴ Ζούγκλα νὰ σᾶς βρῶ... Τὸν πιὸ δυνατὸ ἀπὸ σᾶς θὰ πάρω βοηθό μου. Θέλω ἔνα σύντροφο γιὰ τὸ ταξίδι ποὺ θὰ κάνω. Θὰ πάμε στὸ φεγγάρι... 'Εγὼ είμαι παντοδύναμος μὲ τὰ σύνεργα ποὺ κατέχω.. 'Ο Κόσμος ὅλος λιγρος εἶναι δικός μου. Τώρα πρέπει νὰ κατακήσω καὶ τ' ἀστέρια! Θὰ γίνω ο Κουρσάρος τῶν Οὐρανῶν!.. Θὰ πρ-

λεμήσω καὶ τὸ Θεό. Θὰ τὸν νικήσω! Θὰ τὸν γκρεμίσω ἀπ' τὸ θόρυβο του!.. Θὰ γίνω ἔγῳ καὶ Θεός!..

Ο τρελλός Επιστήμονας σταμάταει γιὰ λίγο συλλογισμένος. Σινεχίζει:

— Όμως ἔκει πού θὰ πάω... Έκει στοὺς ἄλλους Κόδημους, δὲν ξέρω τι θὰ συναντήσω... Μπορεῖ τὰ πιντοδύναιμα σύνεργά μου νὰ μῆ κάνονταν τίποτα ἐπεῖ... Τότε θὰ χρειαστεῖ δηναριή φυσική. Μπράτσου γερά γιὰ νὰ μὲ προστατέψουν ἀπ' τοὺς ἔγχθρους ποὺ θὰ συναντήσω... Γι', αὐτὸ θὰ πάρω μαζί μου ἐναν γίγαντα σὰν ἑσᾶς... Τὸν πιὸ δυνατὸ καὶ ἀτρόμητον ἀπ' τοὺς δυο... Ἐγὼ εἴμαι μικροκαμφιένος, ἀδύνατος ἄνθρωπος!.. Τίποτα δὲν θὰ μπορέσω νὰ κάνω μονάχος!..

Ο Ταρξάν ἔχει στὸ μεταξὺ συνέλιθει ἀπ' τὴν πρώτη κατάπληξη. Γυρίζει στὸν Γκαούρ. Ψιθυρίζει:

— Παράξενος ἄνθρωπος! Αλλοτε φώνεται τρελλός. Άλλοτε λογικός..

Κυττάτει ἀμέσως μὲ περιφρόνηση τὸν μικροσκοπικὸ μεσόκοπο καμπούρη. Τοῦ φωνάζει:

— Κρύψουν, δυστυχισμένε βρυκόλακα στ' ἀτσαλένιο φέρετρό σου!.. Ξαναγύρισε μὲ αὐτὸ στὸ μαῦρο σκοτεινὸ τάφο σου!.. Εδῶ εἶναι ή Ζούγκλα μου!.. Τὰ σιτανικὰ σου σύνεργα δὲν ἔχουν πέρασι...

Ο δόκτορ Κράμπ ακούει τὰ λόγια τοῦ Αρχοντα τῆς Ζούγκλας. Δὲν δείχνει καθόλου νὰ μιημένει. Καθόλου νὰ ταράζε-

ται. Συνεχίζει σὲ τόνο διαταγῆς:

— Εμπρός λοιπόν!.. Πιαστεῖτε στὰ χέρια. Θέλω νὰ παλέψετε... Νὰ χτυπήσετε!.. Ο ποιος νικήσει τὸν ἄλλον, θὰ βρεῖ μεγάλη τύχη!.. Θὰ γίνει βοηθός μου!.. Βοηθός Θεοῦ!.. Ο Αρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν κρατιέται ἄλλο. Κάνει ἔνα γρήγορο πήδημα. Αρπάζει τὸν καμπούρη ἀπ' τὸ λαιμό. Μουγγιώζει ἄγρια:

— Κακὸ σκυλί!.. Γκρεμοτσακίσους ἀπὸ δῶ... Χάσου ἀπ' τὰ πάτια μου!.. Θὰ σὲ πατήσω σάν σκουλίζι!..

Τὸν στήκωνται ψηλά. Τὸν χτυπάει μ' ὅρμη κάτω. Τὸν ξαναστήκωνται. Τὸν ξαναχτυπάει...

Ο τρελλός Επιστήμονας οὐδαίτας ἔγρια:

— Είμαι ὁ Ατομικός "Ανθρωπός"!, Ο Αρχοντας τοῦ Κόδημου!.. Ο Κουμψάρος τῶν Οὐρανῶν!, Ο Κατακιητῆς τοῦ Απέρεων!.. Ο ἀντίπαλος τοῦ Θεοῦ!..

Ο Γκαούρ τραβάει τὸ μανιασμένο Ταρξάν. Προσπαθεῖ νὰ τὸν συγκρατήσει :

— Μή, ἀδελφέ μου!.. Μή τοῦ κάνεις κακό... Ο ἀμύρος εἶναι τρελλός. Δὲν ξέρει τί λέει ..

Ο Αρχοντας τῆς Ζούγκλας χτυπάει μιὰ φορά ἀκόμη κάτω τὸν Καμπούρη... Τὸν ἀφίγνει ζαλισμένο. Σχεδὸν ἀναίσθητο!..

Ο μελαγής γίγαντας τὸν ορκάνει. Προχωρεῖ. Τὸν ἀποθέτει μέσα στὴν ἀνοιχτὴ κοιλιά τοῦ τεράστιου Ρομπότ...

Ο Ταρξάν δροπάζει τούρα μιὰ μεγάλη πέτρα. Θέλει νὰ χτυπήσει τὸ σιδερένιο Γίγαντα. Νὰ καταστρέψει τὸ μηχανισμό του.

‘Ο Γκαούρ τὸν ἐμποδίζει πάλι :
— Μή!.. ‘Αν τὸ κάνεις αὐτό,
δὲν θὰ μπορέσει νὰ φύγει... Θὰ
μείνει ἔδω... Θὰ τὸν σπαράξου-
νε τὰ πεινασμένα θεριά!.. Θη-
ταν ἄνανδρο νὰ φερθοῦμε ἔτσι
σ’ ἔναν δυστυχισμένο τρελλό!..
‘Ας τὸν ἀφήσουμε νὰ πετάξει
πάλι. Νὰ ξαναγυρίσει στὴ χώ-
ρα του!..

‘Ο Αρχοντας τῆς Ζεύγκλας
παρατάει τὴ βαριά πέτρα. Κου-
νάει μὲ θλίψη τὸ κεφάλι. Μουρ-
μουρίζει :

— Άλμονο, Γκαούρ!.. ‘Η κα-
λωσύνη σου καποτε θὰ μᾶς κα-
ταστρέψει!..

Οι δύο σύντροφοι φεύγουν
τώρα. Προχωροῦν ἀργά γιὰ λόγο.
Τέλος χωρίζουν μελαγχολικοί...
‘Ο καθένας τραβάει γιὰ τὴ σπη-
λιά του...

Σὲ λίγο ὁ Δόκτωρ Κράμπ συ-
νέρχεται. Άνοιγει τὰ μεγάλα
βαθύουλωμένα μάτια του. ‘Ομως
δὲν βλέπει. Ξεθωριασμένο σκο-
τάδι ἀπλώνεται γύρω του !

Γιὰ λίγες συγμέτερες σαστίζει.
Μὲ γρήγορα καταλαβαίνει τὸ
λόγο : Στὰ μάτια του δὲν βρί-
σκονται πιὰ τὰ χοντρὰ γυαλιά.
Τούχαν ξεφύγει, σάν ὁ Ταρζάν
τὸν χτυποῦσε μὲ λίσσα κάτω !

‘Ο τρελλός ἐπιστήμονας βγα-
νει σὰν τυφλοπόντικας ὅπ’ τὴν
κοιλιὰ τοῦ Ρομπότ ! Αργίζει νὰ
μπουσουλάει μὲ τὰ τέσσερα ..
Γυρίζει στὰ στραβά. Ψάχνει ὀ-
λόκληρη τὴν περιοχὴ τῆς μεγά-
λις σηγῆς. ‘Αν δὲν ξαναβρεῖ
τὰ γυαλιά του, εἶναι χαμένος.

Ταυτόχρονα μουργγίζει μὲ
λύσσα :

— Θὰ γίνει αὐτὸς ποὺ θέλω

ἔγώ ! Οὔτε ὁ Θεὸς δὲν μπορεῖ
ν’ ἀντισταθεῖ στὴ θέλησή μου !

Η ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

Χαράματα τῆς ἴδιας μέρας.

‘Η Χούζον κατεβαίνει σκε-
τοῦζικα ἀπ’ τὴ χορτοσχοινένια
σκάλα τοῦ ‘Απαρτεμάν’ της.
Είναι ἔνα μακρόστενο καχο-
φτιαγμένο καλυβάκι στὰ κλαδιά
θεριατού γέρικου δέντρου.

‘Ο Ποκοπίκο κοιμάται ἀκόμα
στὴ «Στοῦ» του. Ροχαλίζει μα-
ζί μὲ τὸν ψωφαλέο «Καθαρό-
μο», στὴν εὐφύχωρη κουφάλα
τοῦ ἴδιου δέντρου.

‘Η μελιστάλακτη πυγμαία
κλωτσάει μὲ χάρη τὸ μικροσκο-
πικό νάνο :

— Ξέπνα, χρυσό μου ! Ντρο-
πή νὰ κοιμάται ἀγκαλιά μ’ ἔνα
γάιδαρο ! Μὲ συγχωρεῖτε κιο-
λιας.

‘Ο «Δυσθεόρατος Αντρακλας»
άνοιγει τρομαγμένος τὰ μεγάλα
κομικά μάτια του :

— Τί τρέχει, μωρή Μαμζέλ ;
Ζηλεύεις δηλαδή ποὺ κοιμάμαι
μὲ τὸν «Καθαρόμο» ;

‘Η Χούζον χαμηλώνει ντρο-
παλά τὰ μενεξεδένια τῆς βλέφα-
ρου. Αναστενάζει σπαραγκάρδια :

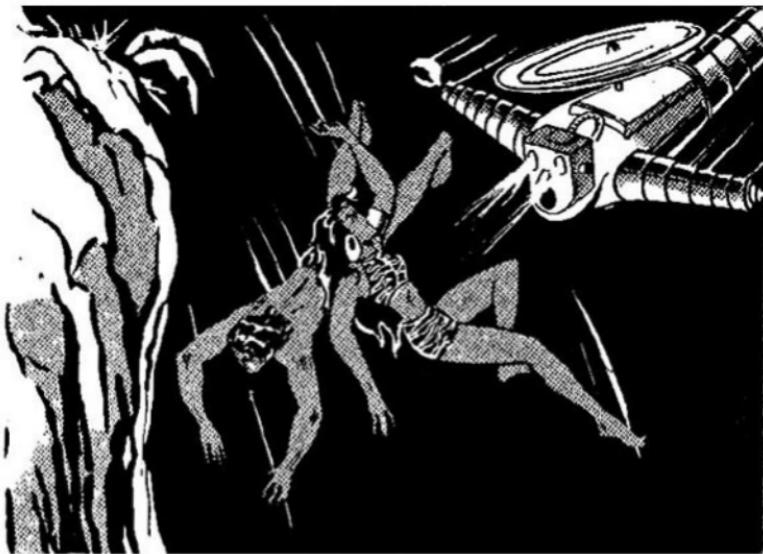
— ‘Αχχ ! ‘Ας πέθανουμε κι
ἐμεῖς πού δὲν εἴμαστε... καθα-
ρόμαεις !

‘Ο Ποκοπίκο τὴ διώχνει :

— Τράβι στὸ καλό σου, κο-
πέλλα μου ! ‘Ασε μας στὰ χά-
λια μας !

‘Η «μαύρη γόνοσσα» θυμύνει :

— Μάλιστα ! Μὲ ρωτᾶς δύμας
πῶς διῆλθον ὀλάκερη τὴ νῦν ;
‘Εσύ ἔψυφοιλάγας ησύχως. ‘Ο-
μως ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ τῆς Ζεύγ-

‘Ο Γκαούρ κι’ ή Ταταμπού γκρεμίζονται σάν τσελλοί στό τρο·
μαχτικό βάραθρο. ‘Ο πύρινος γίγαντας τ’ ούρανοῦ, γυρίζει. Μὲ
ταχύτητα ἀπτραπῆς τρέχει κατά τὸ μέρος τους.

ιλός γινότων μεγάλο κακό ! Χα·
λασμένος τοῦ Κόσμεως, ὅπως λέ·
νε ! Μὲ συγχωρεῖτε κιῦλας !

— Δηλαδή ;

‘Η Χουχού διηγιέται παρα·
στατικά. Κουνάει τὰ χέρια της
ἐπάνω κάτω. Σάν νὰ κάνει
Σονηθική γυμναστική :

— Τὸ λοιπόν, χρησό μου, ἄλ·
λο ποὺ νὰ σου λέω κι’ ἄλλο ποὺ
νάγλετες ! ‘Ητο εἰς τρομακτι·
κώδης γίγας ! ’Αλλὰ μούρλια δ·
άτιμος ! ’Επτερούγγιζεν ἄνευ
πτερούγων ἐπὶ ἀψηλοῦ ὑφους !
Τὸ σῶμα του δὲν ήτο ἐκ αρέας !
‘Ητο ἐκ σιδήρεως. Μὲ περικο·
λουθεῖς ;

— Σὲ περικολουθῶ !
‘Η πνυμαία συνεχίζει :

— Τὸ όποιον καθὼς ἐπέτι,
ἔκαμε βροντές ἐκ τῶν διποθίων
του. Μὲ συγχωρεῖτε κι’ δλας !

Καὶ νά : ‘Η «μαίρη γόνησι»
δὲν προφταίνει νὰ τελειώσει τὰ
λόγια της. Ξαφνικά δ τρομα·
χτικός κρότος τοῦ πύρινου γί·
γαντα ξανακούγεται. Τὸ ἵπτά·
μενο Ρομπότ παρουσιάζεται πά·
λι στὸν οὐρανό. ‘Ερχεται ἀπ’
τὸ βορριά. Σταματάει πάνω ἀπ’
τὸ μέρος ποὺ βρίσκεται η Μεγά·
λη Πηγή. ‘Αμέσως οἱ κρότοι
σταματοῦν. ‘Αρχίζει νὰ χαμη·
λώνει “Ωσπου παύει πιὰ νὰ φαι·
νεται. Χάνεται πίσω ἀπ’ τὶς
κορφὲς τῶν μακρυνῶν δέντρων.

Είναι ή στιγμή, δπως ξέρουμε
ποὺ ὁ τρελλός ἐπιστήμονας συ·

νιαντιέται μὲ τὸν Γκαούρ.

Ο Ποκοπίκο μένει γιὰ λίγο μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Γυρίζει τώρα στὴ Χουχού. Ρωτάει χαμένα :

— Γ' αὐτὸ μοῦλεγες, μισηὴ μαμέζελ;

— Ναί, καλέ ! Ἐπέτα δλάκε-
νη τῇ νῆσ.

Ο «Δυσθεόρατος» Αντφαχλας» ἀνασηκώνεται στὶς τεράστιες πατούσες του. Μὲ ἀνοιχτὴ πλάνη δίνει στὸ παχουλὸ πρόσωπο τῆς Χουχοῦ, δυνυτὸ χτύ-
πιμα :

— Νάϊ! Καὶ γιατὶ δὲν μὲ ξύ-
πναγες νὰ τὸ... σφάξω ;

Η κοντόχοιτη πυγμαία δὲν χαρίζει κάστανα. Σηκώνει, σχεδὸν ταντόχρονα, τὴν τρυφερὴ γεφούκλα της. Τὴν κατεβάζει μ' ἀφάντυστη δρμή :

— Χράπ ! Σοῦ χρειαζότανε,
χρυσό μου ! Μὲ συγχωδεῖτε κιό-
λις !

Ο Ποκοπίκο ἀναστενάζει :

— Αἵμαν, ἀδερφέ μου, σιράξ ! Λανπτήλας νάτανε ὁ σιρέρκος μου, δὲν θὰ πέταγε τόσες σπί-
θεις !

Λρέσως τραβάει τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρου του Στριγ-
γλίζει ἄγοια.

— Χουχού, βάστα τὴν κεφάλα σου ἀπ' τὸ τσουλούψι. Θὰ πέσει κάτω καὶ θὰ σοῦ.. λερωθεῖ !..

Κάνει μιὰ θεριστικὴ κίνηση νὰ τῆς κόψει τὸ λαιμό!..

Η «μαύρη γόησσα» είναι σιβέλτη. Προφταίνει καὶ σκύβει. Η φονικὴ χατζάρα μόλις ἀγγί-
ζει τὴν ἀκρη τοῦ μοιραίου τσου-
λουφιοῦ της.

Ο νάρος τὴν παθαίνει. Μὲ τὴ
φόρα ποὺ ἔχει, κάνει τὴν ἰσορ-

ροτία του. Ημαραταίει. Σωριά-
ζεται κάτω.

Η Χουχού τοῦ δίνει μιὰ χα-
ριτωμένη κλωτσιά. Τὸν πετάει
πέρα :

— Οχι, χρυσό μου!.. Δὲν θὰ
σ' αφήσω νά.. χηρέψεις! Μὲ
συγχωδεῖτε κιόλας!

Ο Ποκοπίκο σηκώνεται σακι-
τεμένος. Ρίχνει στὴ Χουχού μι-
ατα γεμάτη συμπόνια. Τῆς φω-
νάζει μεγαλόφυχα :

— Δὲν πιράζει.. Ζῆσε κι'
ἔσν, φονκιούρα!, Ζῆσε νά κά-
νεις.. Δεκαπενταύγουστο!..

Η πυγμαία κάνει νά τὸν πιά-
σει. Ο νάρος τὸ βάζει στὰ πό-
δια. Σὲ λίγες στιγμές γάνεται
ἀπ' τὰ μάτια της. Τρυπώνει σὸν
μανῆρ ποντικάκι στὶς πυκνές, κα-
ταπράσινες φυλλωσιές. Τραβάει
κατά τὴ Μεγάλη Πηγή. Είναι
περίεργος νά 'δει τὸ παράξενο
σιδερένιο δρνιο!

Η «μαύρη γόησσα» ἀναστε-
νάζει :

— Χαριτωμένος. ὁ ἄτιμος!.
Τσαχπίνης ὁ ἀφιλότιμος!.. Μόν-
ια. ὁ πολημοσκαράς, ποὺ κα-
κοψόφρο νάγεις! Μὲ συγχωδεῖτε
κιόλας!

ΦΡΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΛΑΣΗ !

Ο Γκαούρ κι' ὁ Τιρζάν, πα-
ρατατᾶνε, δῶρος εἰδάμε τὸν τρελ-
λὸ Επιστήμονα ἀναίσθητο σχε-
δὸν μέσον στὴν κοιλιὰ τοῦ τερά-
στιου Γομετότ. Ξεμαχράγονυ πά-
μποσ. Τέλος χωρίζουν... Καθέ-
νας τροβάει γιὰ τὸ λημέρι του.

Ας παρακολουθήσουμε τὸ με-
λιψό "Ελληνα γίγαντα

Η Ταταμπού περιμένει ἀνή-

συη στήν καρφή τοῦ βραχώδικου βουνοῦ.

— Πέσ' μου, Γκαούρ... Ήέσ' μου τί γίνηκε; Είδα τὸ φλογισμένο Τέρας πού πετοῦσε κατά τὴ Μεγάλη Ηπηγή'..

Ο Γκαούρ κάθεται σ' ἓνα βράχο. Τῆς ἔξηγεῖσσα εἰχε 'δει... δοσα είχε ἀκούσει..

Περνάει πολλή ὥρα...

Ξαφνικά δ τρομακτικός κρότος τοῦ Ρομπότ ξανακούγεται.

Ἡ πανώρια Ἐλληνίδα πετεύται όρθη. Τρομαγμένη!

Ο συντροφός της παοχίζει νὰ τὴν καθησυχάσει :

— Δέν είναι τίποτα. Ταταμπού... Ο τρελλὸς Καμπούρης θὰ συνιλθε.. Φεύγει τώρα μὲ τὸ συτανικὸ ἐδγαλετὸ του. Συναγρίζει στὴ μακρινή του Χώρα...

Αλίμονόλ.. Ο ἄμοιρος δὲν πυροφταίνει νὰ τελειώσει τὰ λόγια του. Τὸ ἵπταμενο μηχανικὸ Τέρας, φτάνει πάνω ἀπ' τὴν κορφὴ τοῦ περήφανου ἐλληνικοῦ βιουνοῦ!

Ταυτόχρονα ἀντηχεῖ η φωνὴ τοῦ Κράμπ. Τὸ μεγάφωνο τὴν κάνει ἀφράταστα δύναται :

— Ο λόγος μου είναι διάταγή! Οὐτε δὲν ἔχει τὴ δύναμη ν' ἀντιστάθει στὴ θέλησή μου!..

Αμέσως, ψηλά ἀπ' τὸ τεράστιο ἀκίνητο Ρομπότ, ἀρχίζουν νὰ τέφτουν μικρὲς μαῦρες μπάλλες...

Καὶ νά: Χτυποῦν στὰ γαλάζια βράχια!. Σκάζουν μὲ τρομαχικὸ κρότο! Τεράστιες φλόγες ἔπειταγονται μέσ' ἀπ' αὐτές.

Σὲ λίγες στιγμὲς ὀλόκληρο τὸ πάνω μέρος τοῦ βουνοῦ φλέγεται! Άπο μακριὰ φαντάζει σάν ένας τεράστιος ἀναμένος δαύλος.

Ο Γκαούρ κι' ἡ συντρόφισά του, παίενον ἀπεγνωσμένη νά ξεφύγουν μέσ' ἀπ' τὶς λυσσασμένες φλόγες. Τὰ μαλλιά τους, τους φοριφλίζονται. Τὰ μισόγυμνα κοριάτικα τους, καύγωνται..

Ψηλά ἀπ' τὸ μεγάφωνο τοῦ σιδερένιου γίγαντα, ἀκούγεται τὸ τρελλὸ γέλιο τοῦ σατανικοῦ Καμπούνη:

— Χά, χά, χά!.. Χά, χά, χά!..

Ο θρυλικὸς Ἐλληνας κι' ἡ ἀτρόμητη Ταταμπού, νοιώθουν αὐτὴ τὴ φροὰ πώς είναι χαμένοι!

Ο δόκτωρ Κράμπ φωνάζει τώρα ἀπὸ πάνω :

— Μονάχα ὁ θάνατος!.. Μονάχα δ θάνατος θὰ οᾶς οώσει ἀπ' τὴ φωτιά μου!..

Δέν ἔχει ἀδικο! Ο Γκαούρ κι' ἡ πανώρια Ἐλληνίδα, παίενον ταυτόχρονα κι' οἱ δὲν τραγικὴ ἀπόφαση. Μὲ γρίγορα πηδήμιατο φτάνουν στὴν ἀκρη ἐνὸς μεγάλου βράχου. Οι μανιασμένες φλόγες τοὺς ἔχουν τώρα κυκλώσει ἀπὸ παντοῦ... Λίγες στυγμὲς νὰ μείνεν τάκρια ἐκεῖ, θὰ κασοῦν ζιοντανοί.

Η Ταταμπού ἀγκαλιάζει δαχονσμένη τὸν ἀγαπημένο της σύντροφο. Τὸν φιλάει μὲ λαχτάρα στὸ πλατύ περήφανο μέτωπο :

— Ναι! Γκαούρ!.. Καλύτερα ἔτσι!.. Λὲν θέλω νὰ χαθῶ στὶς φλόγες!.. Οχι γιατί μὲ φοβίζει ὁ θάνατος! Ενα μονάχα μὲ τρομάζει: Ποὺ θὰ πάψω νὰ σὲ βλέπω!..

Ο μελαψός γίγαντας τὴν κυτάζει μ' ἀνείπωτη ἀγάπη. Ψιθυρίζει:

— Ναι, Ταταμπού!. Κι' ἡ δικῇ μου καρδιά πονάει γιὰ σένα.. Ουως ἡ ψυχή μου σπαράζει γιὰ

κάτι αλλο: Θά πεθάνουμε χωρίς νά δοῦμε την Πατρίδα μας! Την άνθνανη 'Ελλάδα!

Οι λυσσασμένες φλόγες τούς έχουν φτάσει πά. Τόσο άπ' τα πάνω βράχια, δσο κι' άπ' τα κάτω... Τους έχουν κυκλώσει άπό παντού.

Οι δυδάπελπιοι μένοι σύντροφοι κλείνουν μὲ φρίκη τὰ μάτια. Μ' ένα τραγικὸ πήδημα βρίσκονται στὸ κενό!. Γκρεμοτσακίζονται στὸ φοβερὸ βάραθρο!.. Μονάχα ὁ Θάνατος θά τους σώσει άπ' τὴ φωτιά!..

ΠΛΑΗ ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

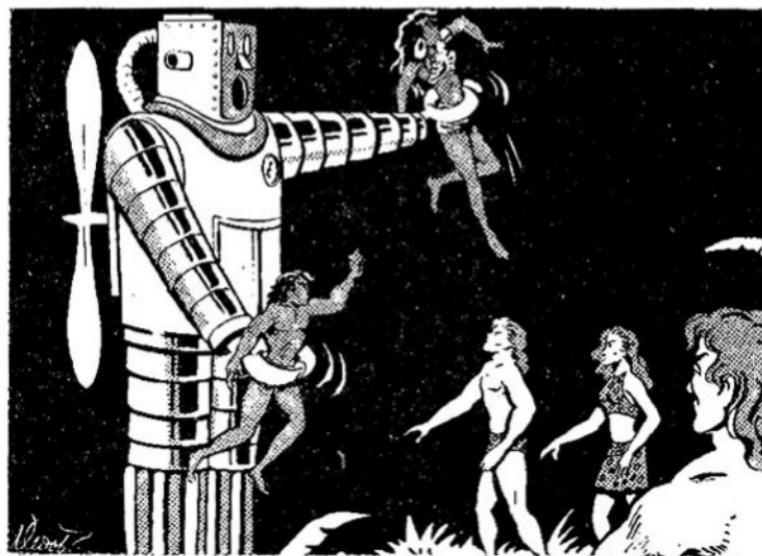
'Ο τρελλός 'Επιστήμονας δὲν θέλει φαίνεται νά τους κάνει

κακό...

Την ίδια στιγμή τὸ τεράστιο Ρομπότ παίρνει γρήγορη στρατή στὸν άέρα. Κάνει κεραυνοβόλο κάθετη ἐφόρμηση! Μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς χύνεται πάνω στὸν Γκαούρ καὶ στην Ταταμπού. 'Απλώνει τίς φοβερὲς ἀτσαλένιες δαγκάνες τῶν χεριῶν του. Τους συγκρατεῖ, λόγο πρὶν φτάσουν κάτω. Πρὶν βροῦνται τὸ φριγόθι θάνατο ποὺ τους περίμενε...

Τὸ Ρομπότ δὲν σταματάει στιγμή. Συνεχίζει νά πετάει μὲ τὴν ίδια ἀσύλληπτη ταχύτητα...

Καὶ νά: Φτάνει γρήγορα πάνω ἀπ' τὴν περιοχὴ τοῦ 'Αρχοντας Ζούγκλας... Σταματάει. Χαμηλώνει ἀργά... Κατεβαίνει

‘Ο Ταρζάν, η Τζέιν κι' ὁ Κραγιαπού, χυτάζουν μὲ δέος τὸν ἀτσαλένιο γίγαντα.

μπροστά στή σπηλιά του.

Ο Ταρξάν, ή Τζέιν, ο Κραγιαμπού κυττάζοντας φρίκη τούς δυό συντρόφους. Οι άνιαιδοι σπαρταράδνε πιασμένοι στις τρομαχτικές δαγκάνες τοῦ σιδερένιου Στοιχείου!

Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας χύνεται μανιασμένος πάνω στόν τεράστιο Ρομπότ. Ζητάει νὰ σώσει τοὺς ἀγαπημένους φίλους του. Τὸ ίδιο κι' ὁ γιός του. Ο καλόκαρδος Κραγιαμπού...

Μονάχα ή Τζέιν μένει στή θέση της. Όμως αὐτή ἔχει πιστόλι. Τὸ τραβάει μὲ λύσσα. Πυροβολεῖ τὸ Γίγαντα!..

Χαμένος κόπος! Τά στήθεια του είναι ἀπό χοντρό ἀτσάλι. Οἱ πυρωμένες σφαίρες γίνονται πήττα πάγω σ' αὐτό!..

Απ' τὸ μεγάφωνο ποὺ βρίσκεται στὸ στόμα τοῦ Ρομπότ, ἀκούγεται τώρα ή ἀπαίσια φωνὴ τοῦ τρελλοῦ Επιστήμονα:

— "Άδικα κοπιάζετε ὅλοι! Τί ποτα δὲν θὰ μπορέσετε νὰ κάνετε... Εἴμαι δυνατὸς κι' ἀνθρακός σὰν τὸ Θεόλι."

Άμεσως ἀνοίγει τὶς δαγκάνες τῶν χεριῶν του. Ό μελαψός γίγαντας κι' ή πανώρια συντρόφισσά του, πέφτοντας κάτω!

Ο δόκτωρ Κράμπ διατάξει τώρα :

— Οι δυὸς γυναῖκες κι' ὁ μικρὸς νὰ μποῦν στὴ σπηλιά. Οι δυὸς ἄνδρες νὰ μείνετε ἔδω. Νὰ παλέψετε! Θέλω νὰ δῶ ποιὸς είναι πιό δυνατὸς ἀπὸ σᾶς. Αύτὸς θὰ γίνει βοηθός μου. Βοηθὸς Θεοῦ!

Σταματάει γιὰ λίγες στιγμές. Κιντάζει τοὺς δυὸς γίγαντες. Περιμένει νὰ δεῖ τί θὰ κάνουν.

Η Ταταμπού, ή Τζέιν κι' ὁ Κραγιαμπού, τραβιῶνται παραμέρα. Στέκουν μπροστά στ' ανοιγμα τῆς σπηλιᾶς.

Ο Γκαούρ κι' ὁ Ταρξάν μένουν ἀκίνητοι. Σὰν νὰ μήν ἔχουν ἀκούσει τὴ διαταγὴ τοῦ φρεσεροῦ Καμπούνη.

Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας γυρίζει ξαφνικά στὸ σύντροφό του. Μουρμουρίζει :

— Τα βλέπεις, ἀδελφέ μου! Επρεπε νὰ μ' ἀφήσεις πρίν. Νά τὸν πατήσω σὰν σκουλήκι. Καλά στὸ εἰπα : 'Η καλωσύνη σου θὰ μᾶς καταστρέψῃ!'

Ο δόκτωρ Κράμπ θυμώνει τώρα. Μουγγιάζει μέο' ἀπ' τὸ μεγάφωνο :

— Εμπόδιος! Κάντε αὐτὸ ποὺ διατάξω! Άν παρακούσετε κι' αὐτή τὴ φορά, θὰ φίξω φωτιά! Θὰ κάψω ζωντανές τίς συντρόφισσές σους! Και τὸ παιδί.

Ο Γκαούρ κι' ὁ Ταρξάν δὲν λογαριάζονταν τὴ ζωή τους. Όμως τρέμουν στὴ σκέψη πῶς τ' ἀγαπημένα τους πρόσωπα θὰ πάθουν κακό! Αναγκάζονται νὰ ὑπακούσουν.

Άμεσως χύνονται δὲ ένας πάνω στὸν ἄλλον. Πιάνονται στὰ κέρια. Αρχίζουν νὰ παλεύουν.

Τὸ τεράστιο Ρομπότ παρακολουθεῖ τὴ μογομαχία τους.

Σὲ μὰ στιγμὴ δὲ μελαψός γίγαντας ψιθυρίζει κρυφά στὸν Αρχοντα τῆς Ζούγκλας :

— Μή βάζεις δύναμη Ταρξάν. Αφήσει νὰ σὲ φίξω κάτω. Νά σὲ νικήσω. Ετσι, θὰ πάρει ἐμένια μαξί του δ τρελλὸς Καμπούνης. Δὲν θέλω νὰ κινδυνέψεις έσου! Μείνε ἔδω νὰ προστατέψεις τὶς συντρόφισσέ μας.

12

ΜΠΕΪΜΠΥ

ΣΗΜ. Τό χέρι με τό ρό-
παλό, μπορείτε νά τό¹
συνδέετε και νά κι-
νείται μέ δεύτερο ξύ-
λο, ή νά τό κοπλίζε-
τε στόν κορμό της φι-
κούρδας, και νά μένει
άκινητο.

Τὸ γένος σου ! Ἄς χαθῶ ἔγώ !

‘Ο Ταρξάν, χωρὶς νὰ πάψουν νὰ παιλεύουν, ἀποκρίνεται. Τὸ ἴδιο σιγά :

— “Οχι, Γκαούρ ! Ἀφησε νὰ σὲ νικήσω ἔγώ ! Καλύτερα δὲ δαιμόνας αὐτὸς νὰ πάρει ἐμένα μαζὶ του. Ἐσύ εἶσαι νέος ἀκόμα. Πρέπει νὰ ξίσεις.

“Η πάλη συνεχίζεται. ‘Ο ὑπέροχος ‘Ελληνας βλέπει πὼς μὲ τὸ καλὸ δὲν θὰ καταφέρει τίποτα. Μουρμουρίζει μέσον ἀπ’ τὰ δόντια του :

— Πρέπει νὰ νικήσω ἔγώ... Μονάχα ἔτσι θὰ σώσω τὸν ἀδελφό μου !

Τὴν ἴδια σκέψη κάνει ταυτόχρονα κι’ ὁ Ταρξάν :

— Πρέπει νὰ νικήσω ἔγώ... Μονάχα ἔτσι θὰ σώσω τὸν ἀδελφό μου !

Οἱ δυὸς γίγαντες ἀγριεύουν τώρα. Παλεύονται καὶ χτυπιῶνται σάν στ’ ἀλήθεια !

Καὶ νά : ‘Η μονομαχία τους γίνεται τρομερή ! Θαύμασμα.

‘Ο ἔνας θέλει νὰ σώσει τὸν ἄλλον. Κι’ οἱ δυὸς προτιμοῦν νὰ πεθάνουν. Παρὰ γὰ νικήθουν.

“Ομως κι’ οἱ δυὸς εἰναι θεριά ἀνήμερα. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ δαμάσει τὸν ἄλλον.

‘Αλιμονο ! Σαφνικά τὰ πράγματα ἀλλάζουν. Καθὼς παλεύονται, ὁ Γκαούρ σκοντάρεται σὲ μιὰ πέτρα. Παραπατάει Σωριάζεται κατω.

‘Ο ‘Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν παρατάει. Γυρίζει πόδες τὸ μέρος ποὺ στέκει ὁ οιδερένιος Γίγαντας. Φωνάζει θριαμβευτικά :

— ‘Εγώ νίκησα ! ‘Εγώ θὰ γίνω βιηθός σου ! Μαζὶ θὰ κάνουμε τὸ ταξίδι στὸ φεγγάρι !

Στὸ μεταξὺ ὁ Γκαούρ ἔχει πεταχτεῖ δρόθις. ‘Αρπάζει ἀπὸ πίσω τὸν Ταρξάν ! Τὸν σωριάζει κάτω. Φωνάζει κι’ αὐτὸς στὸ Ρομπότ :

— “Οχι ! Εγώ είμαι ὁ νικητής ! Ο Ταρξάν θὰ μείνει δῶδα ! Μαζὶ θὰ ταξιδεψομε στὸ φεγγάρι !

‘Η ἀπάσια φωνὴ τοῦ τρελλοῦ ‘Επιστήμονα, ἀκούγεται τώρα :

— Κι’ ὁ ἔνας κι’ ὁ ἄλλος, δυνατοὶ κι’ ἀτρόμητοι είσαστε ! Θὰ σᾶς πάρω καὶ τοὺς δυὸς μαζὶ μου !

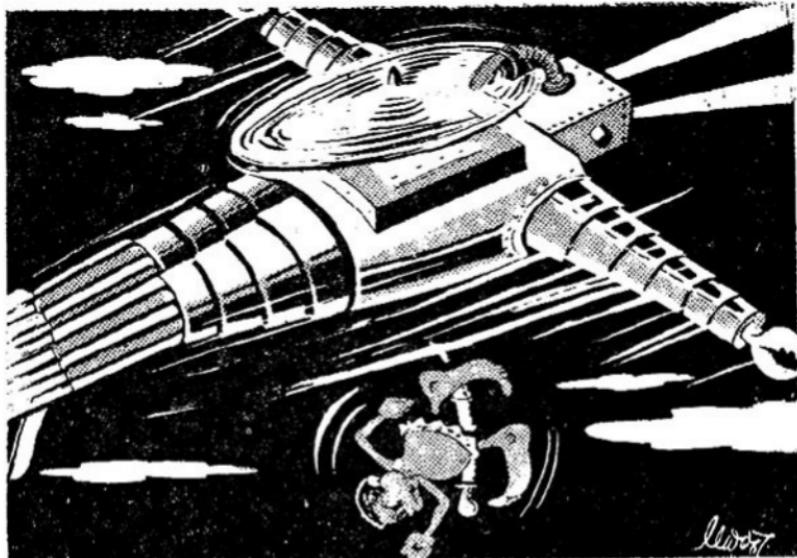
‘Ο Γκαούρ κι’ ὁ Ταρξάν νοιώθουν φρίκη ! ‘Αν τρελλὸς ‘Επιστήμενας τοὺς πάρει σκλάβους του, τί θὰ γίνουν οἱ συντρόφοισσέ τους ; Τί θὰ γίνει ὁ Κραγιαμπού, ἢ Χουχού, ὁ Ποκοπόκι ;

‘Ο ‘Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τραβάει τὸ μελαψό γίγαντα. Ταυτόχρονα φωνάζει στὶς δυὸς γυναικεῖς καὶ στὸ γένος του :

— ‘Εμπρός ! Ελάτε δῆλοι μαζὶ μου. Τρέξτε δύο μπορείτε ! Σεκινάει ποῶτος. Τρέχει σὰν ἐλάφι. ‘Η Ταταμπού, ἢ Τζέιν, ὁ Κραγιαμπού τὸν ἀκολουθοῦν. Τελευταῖος ὁ Γκαούρ. ‘Ολοι ξητάνε νὰ ξεφύγουν γρήγορα ἀπ’ τὸ μέρος ποὺ βρίσκεται ὁ τρομερὸς Ρομπότ !

‘Αλιμονο ! Τίποτα καὶ πάλι δέν καταφέρουν... Τὰ μηχανικά σπλάχνα τοῦ οιδερένιου Γίγαντα ἀναταράζονται. Παράξενοι μεταλλικοὶ κρότοι ἀκούγονται στὰ στήθεια του. Στὴν κοιλιά του...

‘Ο ἔλκας τῆς πλάτης ἀρχίζει νὰ περιστρέφεται. Τὸ γαλιβόδινο Στοιχεὶο πετεύεται δρόθι. Μὲ τεράστια βήματα κυνηγάει τοὺς

‘Ο δόκτωρ Κράμπ θυμώνει χρήνας ταχινάς, ‘Άνοιγει τήν πόρτα της εισερένιας κοιλιάς του Ρομπότ... φυγήδες..’

Και νά : Γρήγορα τούς φτύνει. ‘Απλόγει τ’ απέραντα χέρια του. Με τις φοβερές άτσαλιες διαγκάνει, άρχαζει τὸν Γκαούρ και τὸν Ταρζάν, Αμέσως οιαμιατάσι. Κυργάζει άπαισια :

— Χά, χά, χά ! ‘Ο λόγος μου είναι διαταγή. Ούτε ο Θεός δεν μπορεῖ ν’ αντισταθεῖ στὴ δύναμη και στὴ θέλησή μου !

Η πόρτα τῆς οιδερένιας κοιλιᾶς του, άνοιγει τέρα. Τὸ ένα χέρι τοῦ Ρομπότ γυρίζει. Φέρει μέσα τὸν Γκαούρ. Ξεσφίγγει τὴ διαγκάνα. Τὸν άφηνει... Ταυτόχρονα μὲ τὸ άλλο χέρι κάνει τὸ

ιδιο. Ρίχνει μέσα στὴν κοιλιὰ του τὸν Ταρζάν.

Η πόρτα ξανακλείνει. ‘Ο γιαλύδινος γίγαντας άρχιζει ν’ ανεβαίνει. Φτάνει ώς τις ψηλές κορφές τῶν γιγαντόσωμων δέντρων. Έκει σταματάει γιὰ λίγες στιγμές. ‘Ατ’ τὸ μεγάφωνο ἀκούγεται τρομαχτικὰ δυνατή ή φωνὴ τοῦ δόκτορου Κράμπ. Φωνάζει σις δυὸς γυναικες και στὸν Κραγιαμπού :

— Μή φοβηθεῖτε ! Θὰ κάνουμε ξανά μικρὸ περίπατο μέχρι τὴ φεγγόσφι. Θὰ γνωστομε γρήγοροι. Σὲ διακόσια-τριακόσια ζούνται, οἱ δύο γίγαντες θὰ βρίσκονται πάλι κοντά σας !

Και καταλήγει στὴ στερεότυ-

πη αὐτοσύστασι :

— Εἰμι ὁ δόκτωρ Κράκπ !
‘Ο ‘Ατομικές “Άνθρωπος ! ‘Ο
‘Αρχοντας, τοῦ Κόσμου ! ‘Ο
Κουρσάρος τῶν Οὐρανῶν ! ‘Ο
κατακτητής τοῦ ‘Απείρου. ‘Ο
ἀντίπαλος τοῦ Θεοῦ !

‘Απ’ τὰ πόδια τοῦ τεράστιου
Ρομπότ, ξαναρχίζουν οἱ βροντε-
ρὲς πύρινες ἔκρηξεις. Τὸ σιδε-
ρένιο Τέρας ἐκφενδινίζεται
στὸν οὐρανό. Διασχίζει σὰν βι-
λίδα τὸ “Απείρο ! Ταξιδεύει γιὰ
γιὰ τὴ Σελήνη !

‘Η Ταταμπού, ή Τζέιν κι’ ὁ
γιὸς τοῦ Ταρζάν, ἔχουν μαρμα-
ρώσων μὲ σηκωμένα κεφάλια.
Παρακούλυθον τὸ τεράστιο
Ρομπότ. Τὸ βλέπουν νὰ μικραί-
νει... ὥσπου νὰ γίνεται ἔνα ἐλά-
χιστο μακρὸ οτίγμα στὸ βάθος
τ’ ἀπέραντου γαλάξιου οὐρανοῦ.

Τέλος τὰ δάχρα ψαμπώνουν
τὰ μάτια τους. “Οπως ή βροχὴ¹
τὰ τζάμια τῶν παραμυθιῶν μας.
Παύουν πιὰ νὰ τὸ βλέπουν !

Οι δυὸ γυναικεῖς κλαίνενται
ομιγόρητα. Ξεραΐζουν τὰ μαλ-
λιά. Σχίζουν τὰ στήθεια τους.
Ζητᾶντε τὸ Χάρο νὰ φειτεί νὰ τὶς
πάρει...

‘Ο Κραγιαμπού, νοιώθει κι’
αὐτὸς τὴν ἀνάγκη νὰ κλάψει.
Νὰ σπαράξει ἀπ’ τὸν πόνο. “Ο-
μως όχι ! Κάνει τὴν καρδιά του
σιδερό. Συγκρατιέται. Μὲ τὴ
ράχη τῆς παλάμης σκουπίζει τὰ
βουρκωμένα μάτια του !

Τὸ ἄμοιρο παιδί νοιώθει τώ-
ρα τις βαριὰ εὐθύνη ποὺ φορ-
τώνεται. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα αὐ-
τὸς ὃν εἶναι ὁ μοναδικὸς προ-
στάτης τῶν δύο γυναικῶν Αὐ-
τὸς καὶ ὁ “Αρχοντας τῆς ἀπέ-
ραντης Ζούγκλας ! Θέλει, ἂν ὁ

Θέδες βοηθήσει νὰ γυρίσει κἄπο-
τε ὁ πατέρας του, νὰ νοιώσει
περηφάνεια γι’ αὐτὸν ! Θέλει νὰ
τὸν ἀκούσει νὰ λέει :

— ‘Ο Κραγιαμπού εἶναι ἄξιος
γιὸς μου ! Εἰμι περήφανος κι’
εντυχισμένος ποὺ ὁ Θεὸς μοῦ
γάρισε τέτοιο Διάδοχο ! Κάποτε
ὅμιλος κυβερνήσει τὴ Ζούγκλα κα-
λύτερα ἀπὸ μένα !

Καὶ νά : Γυρίζει τώρα στὶς
δυὸ γυναικες. ‘Ο τόνος τῆς φω-
νῆς του εἶναι βιαρός. Σοβαρός :

— ‘Αφήστε τὰ κλάμματα !
Μονάχα οι δειλοὶ κλαίνε. ‘Ο
Θεὸς δὲν θ’ ἀφήσει νὰ χαθοῦν
ὁ πατέρας κι’ δ Γκαούν. Θὰ ξη-
νωγρίσουν γρίγορα κοντά μας.
‘Ομως ὅσο θὰ λειψουν, δὲν θά
σαστε μονάχες. ‘Εγὼ θὰ φρον-
τίζω γιὰ σᾶς ! ‘Έγώ θὰ σᾶς
προστατεύω !

‘Η Τζέιν κι’ ή Ταταμπού ἀγ-
ναλιάζουν δακρυσμένες τὸ μικρὸ
ἡμώυρα ! Μ’ ἀμέτρητα φιλιά τοῦ
δείχνουν τὴν ἀγάπη καὶ τὴν εὐ-
γνωμοσύνη τους !..

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀνθρώπινες
πατημασίες ἀκούγονται. ‘Η Χον-
χούρα φτάνει ἀνήσυχη. Βλέπει τὶς
δυὸ γυναικες νὰ φιλάνε τὸν
Κραγιαμπού.

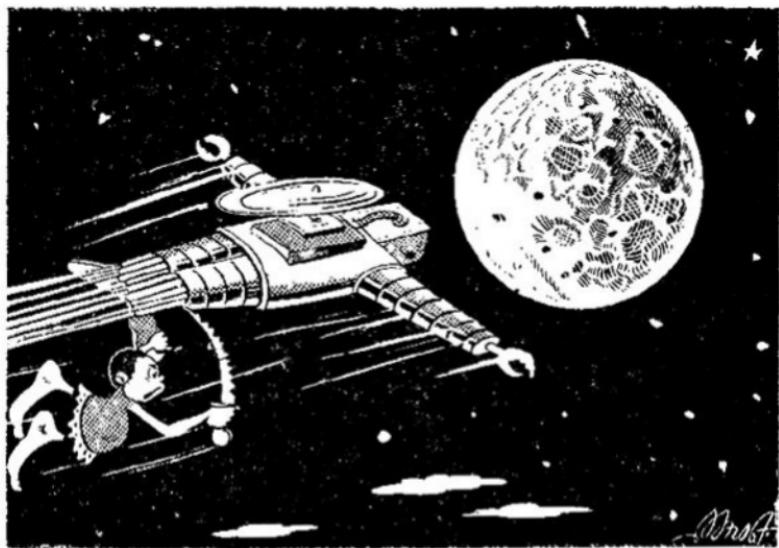
— Καλά ντέ.. Φτάνει πιά !..
Σάν σαλιγκάρι τὸ ζουφήξανε τὸ
καψερό !..

‘Αναστενάζει σὰν ἀσκὶ ποὺ
ξεφουσκώνει :

— “Αααααχχχ ! .. “Ετοι φι-
λοῦσσα κι’ ἔγώ τὸν « ‘Αντρακλά»
μου !.. ‘Ομως τώρα τὸν ἔχωσι..

Σεσπάει σὲ σπαραχτικοὺς λε-
γκιούν. Συνεχίζει :

— Χί, χί, χί !.. Ζωὴ σὲ λόγου
μου τῆς κακομοίρας !.. “Ηθέλε,
γλέπεις, νὰ πάει νὰ ‘δεῖ τὸ «Πε-

Brast

Τό τρομερό Ρομπότ διασχίζει μὲ καταπληκτική ταχύτητα τὸ τό "Άπειρο"! Συγώνει τώρα στὸ Φεγγάρι...

τούμενο! Αὐτὸν θὰ μοῦ τὸν κολάτσιο! Χί, χί, χί!.. Θεὸς σχωρέστονε τὸ φειτεσκέ! Αλωνία του ἡ μνήμη τοῦ παλιοκοπρίτη! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!..

"Ο γιδός τοῦ Ταξιάν πάιρνει τώρα τὶς τρεῖς γυναικες. Ξεκινῶντες ὅλοι μαζί γιὰ τὸ βραχώδικο βουνό. Τους ἔξηγει:

— "Εκεὶ πρέπει νὰ ἐγκατασταθοῦμε τώρα. Θᾶμαστε πιὸ οἰγουροὶ..."

Προχωροῦν μελαγχολικοί. Συλλογισμένοι..

Σὲ μιὰ στιγμὴ μονάχα, ή Χουχού γνωρίζει στὸν Κραυαμπού. Χαμογελάει πονηρά. Ψιθυρίζει: ή! — Κατεργαφάκο, κατεργαφάκο!.. Είχες δὲν είχες, τὸ σκά-

ρωσες τὸ... χαρεμάκι σου! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!..

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Τὸ χαλύβδινο Ρομπότ συνεχίζει τὸ ταξίδι του στὸ "Άπειρο".

Τὸ έσωτερικό του ὄρκετά εὐρύχωρο. Θὰ μπορούσαν νὰ γορέσσουν καὶ δέκα ἄνθρωποι ἀκόμα.

Ψηλά στὸ στῆθος τοῦ μηχανικοῦ γίγαντα, ἀμέτρητες ἥλεκτρικες συσκευές. Κι' ἄλλα πολύπλοκα καὶ παράξενα ἐπιστημονικὰ ἐργαλεῖα. Κάπου ἔκει βρίσκεται καὶ η θέση τοῦ πιλότου. Σ' αὐτή κάθεται σοβαρὸς ὁ δόκτωρ Κράμπ. "Ο μεσόκοπος τρελλός Καμπούρης μὲ τὴ με-

γάλη φαλάκρα. Τή γαιωνή μύτη. Τις φαθορίτες και τά χοντρά γναλιά. Λιενθύνει τό δέλδοκο μεροσκάφος του.

Κάτω στήν τεράστια κοιλιά του Ρομπότ, βρίσκονται οι θέσεις γιά τους έπιβάτες. 'Ο Γκαστέρι κι' ό Ταρζάν κάθονται ό ενας άντικρον στὸν άλλον. Σκυρωποί και συλλογισμένοι.

Τὰ μάτια τους πετοῦν μάστιγας δράγης. Τὰ δόντια τους τρίζουν άπαισια. Οι γροθιές τους σφριγμένες μὲ λύσσα. Μοιάζουν μὲ λιοντάρια σὲ κλονβί...

Γύρω τους ἔνα σωρό ἄλλα παράξενα σύνεργα. Λεπτοί σωλήνες. Άτσαλένιοι μοχλοί.. Μ' αὐτούς ό τρελλός Έπιστήμιονας κανονίζει τὴν κατεύθυνση και τὴν πορεία τοῦ Ρομπότ...

Οι ἀτομικές ἔχρηξεις πού γίγονται ἔξω, καθόλου δὲν ἀκοίγονται στὸ έσωτερικὸ τοῦ σκάφους. 'Ο άτσαλένιος γίγαντας πετάει μὲ ταχύτητα πιὸ μεγάλη ἀπ' τὸν ἥχο!

'Ο δόκτωρ Κράμπ φαίνεται εὐχαριστημένος ἀπ' τὸ ταξίδι. Σκύβει τώρα τὸ κεφάλι. Χαμογελάει στοὺς διὸ ἐπιβάτες :

— Καλά πάμικ, σύντροφοι.. 'Όλα τὰ δραγανά λειτουργοῦν θιαμάτια. Οὗτε μισὸ χιλιοστὸ παρέκλιση δὲν ἔχουμε ἀπ' τὴν πορεία μας... Προχωροῦμε ἵσια γιὰ τὴ Σελήνη. Πολὺ γρήγορα θὰ βρισκόμαστε ἔκει... 'Έγω κι' ἔσεις θὰ εἰμαστε οἱ πρῶτοι ἀνθρώποι ποὺ θὰ πατήσουμε...

'Αλίμονοι.. Δὲν προφτιώνει νὰ τελειώσει τὰ λόγια του. Τὸ τεράστιο Ρομπότ τραντάζεται ζαφνικά. 'Άλλάζει κατεύθυνση. Δὲν προχωρεῖ πιά γιὰ τὸ φεγ-

γάλι. Διαγράφει ἀκανόνιστους κύκλους στὸ κενό.. Μοιάζει μὲ τυφλὸ πουλί. Μὲ πονλὶ ποὺ δὲν βλέπει ποῦ πετάει. Ποῦ τὸ φίρουν οἱ φτερούγες του.

'Ο δόκτωρ Κράμπ ξεφωνίζει τρομαγμένα :

— Ανάθεμα!.. Καταστροφή!.. Θὰ γκρεμοτσακιστοῦμε στὴν καταφαμένη Γῆ!..

'Διέσως τραβάει μοχλούς. Γυνίζει διακόπτες. Β'υθμίζει ἔνα σωρὸ ἄλλα παράξενα δργανα...

Τέλος τὰ καταφέρνει. Μὲ χλιερές δυσκολίες συγχρατεῖ τὸ δέλδοκο χαλύβδιο μεροσκάφος. Τὸ ξαναφέρνει στὸν ἴσιο δρόμο.. Τυν δίνει πάλι τὴ σωστὴ κατεύθυνση...

Εύτυχῶς. "Έχουν σωθεῖ.. Τὸ τρομερό Ρομπότ συνεχίζει τὸ ταξίδι του στὸ 'Απειρο. Προχωρεῖ κατά τὴ Σελήνη.. "Όλα ξανά λειτουργοῦν ἐν τάξει!

'Ο δόκτωρ Κράμπ συνεχίζει :

— Εἴμαστε οἱ πρῶτοι ἀνθρώποι ποὺ θὰ πατήσουμε σ' αὐτὸ τ' 'Αστέρι!.. Παράξενα δοντα ἔσιν ἔκει... Τρομακτικὰ τέρατα!.. Κανένα ἀνθρώπινο μάτι δὲν τάχει ἀντικρύσει ποτέ!.. Οι ἀνθρώποι νομίζουν πάσι εἰμια τρελλός. 'Ομως δχ! Εἴμαι μεγαλοφυτή! Λέν μποροῦν νά μὲ νοιώσουν... 'Έγω είμαι ό 'Ατομικός 'Ανθρώπος!.. 'Ο Άργονιας τοῦ Κόσμου!.. 'Ο Κουρσάρος τοῦ Ούρανων!.. 'Ο Κατακτητής τοῦ 'Απειρού!.. 'Ο άντιπαλος τοῦ Θεού

'Ο τρελλός Καμπούρης μόλις προφτιώνει τώρα νὰ τελειώσει τὰ λόγια του. Τὸ μεροσκάφος τραντάζεται πάλι Γιὰ δεύτερη φορά. 'Άλλάζει κατεύθυνση. Τα-

λαντεύεται στὸ κενό. 'Αμέσως ἀρχίζει νὰ περιστρέφεται. Γυρίζει σάν οβούρα!.. Παιώνει τοῦμπες στὸν άέρα!..

'Ο δόκτωρ Κράμπ άφρίζει ἀπ' τὸ τὸ κακὸ του. Μουγγρίζει σάν λυσσασμένο θεριό :

— Χίλιοι διαβόλοι!.. Τὶ κακὸ εἰν' αὐτὸ πάλι!..

'Ο Γκαούρ κι' ὁ Ταρξάν περνῶντες τραγικές στιγμές : Χτυπῶνται πότ' ἑδῶ καὶ πότ' ἐκεῖ, μέσα στὴ σιδερένια κοιλιὰ τοῦ δαιμονισμένου Ρομπότ!..

Έχουν τραυματιστεῖ.. 'Απ' τὰ κεφάλια τους τρέχει αἷμα!..

'Ο τρελλὸς Καμπούρης οὐδιλάζει δαιμονισμένα! Σὲ κάθε ἀναποδγύρισμα τοῦ σκάφους, ἀνατρέπεται κι' αὐτός. "Ερχεται μὲ τὸ κεφάλι κάτω. Μὲ τὰ πόδια ψηλά!..

Τὸ ὕδιο κι' οἱ δυὸ γίγαντες! 'Ο Γκαούρ κι' ὁ Ταρξάν ἔχουν γίνει ἔνα κομικοτραγικὸ σύμπλεγμα. Τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια τους ἔχουν μπερδευτεῖ.. Βογγάνε πονεμένα!.. 'Αφάνταστο κακὸ γίνεται!

Σαφρικά, χαρούμενη φωνῇ ἀντηχεῖ μέσα στὸ σκάφος :

— Ε, φε πλάξ ποὺ σπάω, ἀδερφέ μου!.. Μεγάλα γυμνάσια θύ τους κάνω!..

Τὰ σκοτεινὰ βαθυλωμένα μάτια τοῦ Κράμπ, φιτίζονται τώρα. Πατάει ἔνα κουμπί. Τραβάει κάποιο μοχλό. Οἱ ἀτομικὲς ἔκρηξεις τοῦ Ρομπότ σταματοῦν. Μονάχα ὁ ἔλικας τῆς φάκης γυρίζει...

Τὸ ἀλόκοτο ἀεροσκάφος μένει ἀκάνητο στὸ κενό..

'Ο μικροκαμψμένος μεσόκοπος καμπούρης, πηδάει ἀπ' τὴν ψη-

λὴ θέση τὸν. Φτάνει στὴν κατὰ λὰ τοῦ σιδερένιου γίγαντα. Κάτω ἀπ' τὰ καθίσματα βρίσκεται ἡ ἀποθήκη τῶν τροφίμων. 'Απὸ κεὶ περνάει κι' ὁ μοχλὸς ποὺ γυρίζει τὸ πηδάλιο. 'Ο Κράμπ χόνει μὲ βιάση τὸ χέρι τον. Τραβάει ἔξω μὰ τεράστια πατούσα. "Υστερ' ἄλλη μιά. Μετ' ἀπ' αὐτὲς παρουσιάζεται μὰ φουσκωτὴ μανόη κοιλιά. Τέλος κι' ἔνα χοντρὸ κωμικὸ κεφάλι. 'Ολόκληρος δὲ φοβερὸς καὶ τρομερὸς Ποκόπικο.

'Ο «Δυσθεόρατος» Αντρακλας φαίνεται πολὺ μεθυσμένος. Στὰ χέρια του κρατάει μὰ ἄδεια μπουκάλα. Τὰ χνῶτα του μυρίζουν κονιάκ.

'Ο Γκαούρ κι' ὁ Ταρξάν είναι μισοαναίσθητοι ἀπ' τὰ χτυπήματα. Δὲν ἔχουν συναίσθηση τὶ γίνεται γύρω...

'Ο δόκτωρ Κράμπ κυρτάζει παραξενεμένος τὸ μικροσκοπικὸ νάνο. Ρωτάει χαμένα :

— Ποιὸς εἰσαι σύ :

'Ο Ποκόπικο στὸ μεταξὺ ἔχει πεταχτεῖ ὅρθος. Τραβάει τὴν θυμιλικὴ σκουριασμένη χατζάρα. Τ' ἀποκρίνεται μεθυσμένα :

— Είφαι ὁ δόκτωρ Ποκόπικ! 'Ο Αρχοντας τῶν γυναικῶν!

'Ο Κουφάρδος τῶν Κονίκλων! 'Ο Κατακτητής τῆς Χουχούσι! 'Ο..

— Ο τρελλὸς 'Επιστήμονας δὲν τὸν ἀφήνει νὰ τελειώσει :

— Καὶ πῶς βρέθηκες ἑδῶ!

— Μάλιστα κύριε Καραψλογιαλάκια! Θὰ σοῦ ἀπαντήξω ἀμέσως : Τὸ λοιπὸν τρύπωσα στὸ σιδερένιο σου Μαντράχαλο, ὅταν βρισκότανε κάτω στὴ Ζούγκλα. Κοντά στὴ Μεγάλη Πηγῆ. Τότες πούφαγνες νὰ βρεῖς τὰ

γυαλιά σου ! Χά, χά, χά !

— 'Εσύ λοιπόν, διάφορε, τραβοῦσες τὸ μοχλό ; 'Εσύ γύριζες τὸ πηδάλιο ;

— Μάλιστα ! Τοῦ λόγου μου !

'Ο Καμπούρης ἔχει μανιάσει :

— Και γιατί ζητοῦσες νὰ μᾶς κυταστρέψεις ; Νά μᾶς γκρεμοταπικίσεις στὸ βάθρανθρο ;

'Ο Ποκοπίκο μουρμουρίζει βαριά :

— Γιὰ νὰ σπάσω πλάξ !

'Ο Κράμπ δὲν κρατιέται ἄλλο. Τὸν χτυπάει μὲ λύσσα !

'Ο Γκαούρης ἔχει ἀφχίσεις νὰ συνέρχεται. Βλέπει τὸ κακό ποὺ γίνεται. Πιάνει τὰ γέρνα τοῦ μανιασμένου Κάμπούρη. Τὸν συγχρατεῖ.

'Ο «Δυσθεόριτος "Αντρακάλας» βρίσκεται τὴν εὐκαιρία. 'Ανοίγει τὴν σιδερένια πόρτα τῆς κοιλιάς τοῦ Ρομπότ. Τὸ κοινάκ τὸν ἔχει χτυπήσεις ἀσχηματικά στὸ κειρόλι. Χαρετάει τὸν τρελλὸ 'Επιστήμονα :

— Γειά-χαρά μάγκα ! 'Απαξιὰ δὲν μὲ γονιστάρεις, κατέρεχομαι ἐν κινήσει. Θὰ πάω στὴ φεγγάρα... ποδαρόδιο !

Και νά : Μ' ἔνα πήδημα βρίσκεται ! Πέφτει στὸ κενό !

'Ο μελαψώς γίγαντας παρατάει τῷρα τὸν Καμπούρη. Τὸν θερμοπαρακαλάει :

— Σῶσε τὸν νάνο ! Λυπτήσου τον ! Μή τὸν ἀφήσεις νὰ χαθεῖ. Κάνε μου αὐτή τὴν χάρη ! Θὰ κάνω κα' ἔγω ὅ, τι μὲ διατάξεις. Θὰ γίνω σκλάβος σου !

— 'Ο δόκτωρ Κράμπ ἔχει καλὶ ψυχὴ στὸ βάθος. Δὲν τοῦ χαλάει τὸ χατήρι...

'Αμέσως σπρώχει τὴν ἀνοιγένην πόρτα. Τὴν κλείνει μ' ὅρμητ.

Σκαρφαλώνει ψηλά στὸ στήθος τοῦ Ρομπότ. Κάθεται στὴ θέση τοῦ πιλότου. Πατάει κουρπιά. Τραβάει μοχλούς. Βάζει σ' ἑνέργεια τὶς ἀτομικὲς ἐκρήξεις.

'Ο χαλύβδινος γίγαντας ξεπνέαει. Κάνει πάλι κάθετη ἑρόμηση. Κατεβαίνει μ' ἀσύλληπτη ταχύτητα !

'Ο Ποκοπίκο ἔχει στὸ μειαζὸν πέσει, πάνω ἀπὸ δέκα χιλιάδες μέτρα... Τὸ τεράστιο Ρομπότ τὸν φτάνει γρήγορα. 'Απλώνει τὸ μηχανικὸ χέρι του. Κάνει νὰ τὸν ἀρπάξει μὲ τὴν ἀτσαλένια δαγκάνα..

'Ομως τίτοτα δὲν γίνεται. 'Ο νάνος είναι πιὸ μικρὸς ἀπ' τὴν ανοιγμά της. 'Αθελά του ξεφεύγει ἀλά'αντρο...

'Ο δόκτωρ Κράμπ κάνει ἀτέλειωτους χειρισμοὺς στὰ πολύπλο καὶ ὄργανα τοῦ ἀεροσκάφους. Χιμένος κόπος!.. 'Ο νάνος είναι ἀδύνατο νὰ σωθεῖ..

Και νά : Σὲ μὰ στιγμὴ τὸ Ρομπότ βουτάει μέσα σὲ μαύρα πυκνὰ ούννεμα. 'Ο Καμπούρης παίρνει νὰ βλέπει τὸν Ποκοπίκο... Μουρμουρίζει ἀπελπισμένος :

— Πάει... Μοῦ ξέιρυγε... Τὴν ἔχασα... Τίποτα πιὰ δὲν μπορῶ νὰ κάνω...

Πιέζει τῷρα ἀλλα κουρπιά. Τραβάει ἀλλούς μοχλούς... 'Ο ἀτσαλένιος γίγαντας γυρίζει. Πιάνει πάλι κατεύθυνση πρὸς τὰ ἐπάνω... Συνεχίζει τὸ ταξίδι του στὸ 'Απειδο. Προχωρεῖ γιὰ τὴ Σελήνη...

Τῷρα ἔχει συνέλθει κι' ὁ Ταρζάν. 'Εμισθε ἀπ' τὸν Γκαούρη γιὰ τὸ χαμό του Ποκοπίκο.

Οἱ δυοῦ γίγαντες μιλάνε γιὰ τ'

άμοιρο παιδί. Τὰ μάτια τους
χόκκινη Βουργωμένα!

Περνάει πολλή ώρα... Τό
φεγγάρι φαίνεται τώρα τεράστιο.
Βρίσκονται πολὺ κοντά του...

Ο Γκαούνδ κι' ο Ταρζάν δὲν
χορτάνουν νά τὸ κυττάζον ἀπ'
τὸ μικρὸ στρογγυλὸ γυάλινο πα-
ραθυράκι...

Φαίνονται καθαρὰ τὰ βουνά
του. Οἱ καράδρες τους. Μονάχα
βλάστηση δὲν διακρίνουν που-
θενά.

Ο δόκτωρ Κράμπ φαίνεται
νάναι τώρα στά λογικά του.
Μονημονύζει:

— Πρέπει νά σταθοῦμε κά-
που έδω. Νά περιμένουμε νά
νυχτώσει καλά... Τὸ σκοτάδι θὰ
μᾶς προστατέψει στὴν ἀποβί-
βαση. Τὰ παράξενα ὄντα που
ζοῦν στὴ Σελήνη, δὲν θὰ μπερέ-
σουν νά μᾶς 'δοῦν...

Αμέσως πατάει ἔνα κουρπά.
Τραβάει κάποιο μοχλό. Οἱ τρο-
μαχικὲς ἐκρήξεις παίνουν.. Τὸ
Ρομπότ σταματάει σὲ λίγο. Μο-
νάχα ὁ βόμβος του ἔλικα τῆς
ράγης ἀκούγεται. Αὐτὸς τὰ κρα-
τάει ἀκίνητο στὸ κενὸ τοῦ Α-
πείρου.

Ο Καμπούνης παρατάει, τῇ
θέσῃ του. Ηηδάει στὴ σιδερένια
κοιλιά του γίγαντα. Βγάζει τρό-
φιμα κάτω ἀπ' τὰ καθίσματα
Προσφέρει στους διὸ ἐπιβάτες.
Κανένας δὲν παίρνει τίποτα...

Ξαφνικά, στὰ κύρσταλλο του
μικροῦ στρογγυλοῦ παραθυριοῦ,
παρουσιάζεται ἔνα κωμικὸ πρό-
ωπο. Κυττάζει μέσα. Στριγγίλι-
ζει δυνατά:

— "Ε, μπάρμπα Καμπούνη!..

"Ανοιξέ μου βρέες!. Μονάχοι
σας θὰ φαρμακώνετε; Μονάχα
ἔσεις ἔχετε κοιλιά;

Ο Κράμπ ἀνοίγει χαρούμενος
τὴν σιδερένια πόρτα. Ο νάνος
βίσκεται ἀπ' ἔξω. Κολλημένος
σάν στρείδι... Σιγά-πιγά κατα-
φένει νά περάσει. Νά βρεθεὶ κι
αὐτὸς στὴν κοιλιά τοῦ Ρομπότ.

Αμέσως μονημονύζει σοβαρά:

— Τά είσιτηριά σας πέφοικαλῶ!..

Ζούγκλα-Φεγγάρι κι αἱ φεύγοντει!..

Τὰ βουνοκομένα μάτια τοῦ
Γκαούνδ καὶ τοῦ Ταρζάν, λάμπουν
τώρα ἀπὸ χαρά. Τὸν ωτᾶνε πε-
ριεργοῖ. Θέλοντας νά μάθουν πῶς
σύνθηκε!..

Ο·Δυσθέόρατος "Αντρακλας",
σημασία δὲν δίνει. Στρογγυλοκά-
θεται πλάι στὸν Καμπούνη. Βά-
ζει κάτι στὸ σόμια. Μονημονύ-
ζει μπουκωμένος στοὺς δυὸ γί-
γαντες:

— Θά σᾶς ἀπαντήξω.. μετὰ φα-
γγήτοι

Τέλος χορτάνει κάποτε. Η
κοιλιά του ἔχει γίνει σάν φου-
σκωμένο τουλούμι!..

Ο Γκαούνδ κι' ο Ταρζάν είναι
ἀνυπόμονοι. Τὸν ξαναρωτάνε:

— Πέο' μας λοιπόν... Πῶς κα-
τάφερες νά σωθεῖς;

Ο νάνος μασσούλαει ἀκόλια.
Ομως τοὺς ἀτοκρίνεται:

— Απλούστατον!.. "Απαξ καὶ
εἶδυ πώς δὲν μ' ἔπιανε ἡ δαγ-
κάνα, ξυνα κάτι ἄλλο: Πιάστη-
κα ἀπ' τὰ ποδάρια τοῦ «Σιδερέ-
νιου Μαντράζαλου». Αντιλαβοῦ
μάγγες;

Οι ὥρες περνάνε γρήγορα μὲ
τ' ἀστεία τοῦ Ποκοπίκο. Εχει
πιά νυχτώσει καλά..,

‘Ο δόκτωρ Κράμπ φαινεται τώρα λογικός. Σκαρφαλώνει στη θέση του πιλότου. Βάζει σε κίνηση τον τεράστιο ίπταμενο Ρομπότ... Σεκινάει γιά τίγη μάρτισος.

‘Ο νάνος τὸν ρωτάει :

—“Ε.. μπαρμπαΦαθορίτα!.. Δέν μου λέτε, σάς περικαλῶ : Κάθε πότε σᾶς πιάνει ή... τρελλάρα! ;

Τὸ δέροσκάρος προχωρεῖ πολὺ μέριμα...

Τέλος οἱ ἐπιβάτες τον νοιώθουν δυνατό τράνταγμα. Σάν νὰ γτιύπησε κάπου...

‘Η στιγμὴ εἶναι ιστορική! ‘Έχουν φτάσει στή Σελήνη!

‘Ο Καιπτούρης πηδάει κάτω. ‘Ανοίγει τή σιδερένια πόρτα. Ήτετάγετ’ έξω πυγώτος. Τὸ ίδιο κάνουν κι’ οι ἄλλοι...

Κιττάζουν χαμένα γύρω τους... ‘Απόλυτη ήσυχία βισιλεύει. Ψυχή ζωντανή δὲν φαινεται πουθενά...

‘Η ἀνείπωτη χαρά συλεύει πάλι τὸ λογικὸ τοῦ οσφοῦ. ‘Επιστήμονα. ‘Αρχίζει νὰ φωνάζει :

—Εἴλια ό δόκτωρ Κράμπ!..

‘Ο Ατομικὸς “Ανθρωπος! ‘Ο Αρχοντας τοῦ Κόσμου!.. ‘Ο Κουρσάρος τῶν Ούδανῶν!.. ‘Ο Κατακτητῆς τοῦ ‘Απείρου!.. ‘Ο Αντίπαλος τοῦ Θεοῦ!..

‘Ο Ποκοπίκο τὸν κυντάζει μὲ συμπλάθει. Μουφιουρίζει :

—Πολὺ σὲ γονοτάφω, ἀδερφέ μου!.. ‘Αλλά... δὲν γιατρεύεσαι!..

‘Αμέσως οίχνει γύρω τον ματιά γειάτη θυμιασμό. ‘Αναστενάζει :

—Ψυχὴ μου Φεγγάρα!.. ‘Εδῶ θὰ φέρω τὴ Χονχού νὰ περάσουμε τή... Σελήνη τοῦ μέλιτος. ‘Άλιμον!.. ‘Ο ἀμοιδος δὲν προφτάνει νὰ τελειώσει τὰ λύγια του.

Ταυτόχρονα σχεδόν, παράξενο βαρύ ποδοβολητὸ ἀντιχεί... ‘Αλύκοτες μυῆρες σημές παριστάζονται γύρω... ‘Απὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ πλησιάζουν...

Καὶ νά : Ξαφνικά κάτι ἀπίστευτο γίνεται... Κάτι ἀφάνταστα τρομαχικό!.. Κάτι ποὺ κάνει τὸ αἷμα τους νὰ παγώσει στὶς φλέβες!..

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Β'. ΤΟΜΟΥ

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ η ἀνατύπωση, η μετάφραση, η διασκευή,
ἡ φωνοληψία καὶ η κινηματογράφηση τοῦ κειμένου, χωρὶς γραπτὴ ἄδεια τοῦ Συγγραφέα,

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΡΙΤΗ:

Θὰ κυκλοφορήσει τὸ τεῦχος ἀριθ. 25

"Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΚΕΡΑΥΝΟΥ,,

Γραμμένο ἀπὸ τὸ ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΩ

ΠΟΤΗ ΔΕΝ ΕΧΕΤΕ ΔΙΑΒΑΣΕΙ

Πιὸ πρωτότυπη, ἐνδιαφέρουσα, παράξενη καὶ συναρπαστικὴ Περιπέτεια!

— Θεριὰ καὶ Τέρατα τῆς Σελήνης.—Τρομακτικοὶ Δαίμονες, Στοιχειὰ καὶ Φαντάσματα.—Τερατόμορφα ὄντα ποὺ εἰναι ἀδύνατο νὰ συλλάβει ἀνθρώπινος νεῦς.—'Αλόχοτα φυσικὰ φαινόμενα ποὺ κάνουν τὸν "Ανθρωπὸ νὰ νοιώθει φρίκη καὶ δέος!

Κανένας δὲν πρέπει νὰ μείνει χωρὶς νὰ διαβάσει τὸ ἐπόμενο τεῦχος ἀριθ. 25.

"Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΚΕΡΑΥΝΟΥ,,

ΕΠΙ ΠΛΕΟΝ ΚΑΙ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΠΛΗΞΗ!

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Άγαπητοι μου φίλοι κι' ἔχθροι :

Οι φωνοληφίες «Γκαούφ-Ταρ-ζάν» αρχισαν μὲ θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία. Οι ἀναγνώστες μας ἔ-ζουν κυριολεκτικὰ ξετρελλαθεῖ μὲ τὴ μεγάλῃ καὶ πρωτάρουνοι αὐτή κανυτομία μας.

Τὴν Κυριακὴν ἐλαβάν μέρος σὲ φωνοληφία οἱ ἔξης : Ι. Ζα-ζαριάδης, ΙΙ. Παπίκις, Ε. Ἀνα-γνώστον, Μαίρη Φιλοπούλου, Τ. Ἀναστασίου, Ἄρ. Μπέλλας, Ν. Χοϊζῆς, Φ. Θεοδόρου, Β. Μπονδάριος, Λ. Ζαρίφης, Κ. Νικλόπουλος, Γ. Σκουρτής, Ἐλ-σα Πετρόπαχη, Ἡ. Μαρέλλης, Κ. Τσαντιδῆς, Ἐλένη Ζαζαρίου, Νίνα Ἀποστολοπούλου, Χρι-στίνα Μαργαρίτη, Γ. Λουκάκος, Σμαράγδα Ντίνου, Ἀννα Φιλιτ-τίδην, Ρένα Φωτιάδου, Κούλα Ζημγύλου, Ρούλα Μοναράκου, Τα-σοία Λευκοπούλου, Κική Ξενίδη, Κ. Κωστόπουλος, Λένα Μητσά-κη, Λύσσα Νταλιάνη καὶ Κική Ἀναστασιοπούλου.

Στὸ ἄλλο τεῦχος; Θὰ συνεχι-στεὶ ἡ δημοσίευση τῶν ὄνομά-των.

Κανένας ἀναγνώστης μας δὲν πρέπει νὰ μένει χωρὶς νὰ λάβει μῆρος στὶς Φωνοληφίες «Γκα-ούφ-Ταρζάν».

Καὶ τῷρα ἀπαντήσεις σ' ἓπ-α-στολές :

Θ. Γιαβενίτουλον. Σοῦ στεί-λαμε Πινακοθήκη καὶ ταυτότη-τα θὰ σοῦ ἀποστολεῖ ἡ κον-νάρδα. Σοῦ ἐπιστρέψουμε ὅπο-λοιπον δρχ. 2.000. Α. Ἀλε-εζίην. Σοῦ στείλαμε τὴν Πινα-κοθήκη ποὺ ζητᾶς. Γ. Τσουκα-

λάρ. Γιὰ γὰ λάβετε ταυτότητες, πρέπει νὰ μῆς στείλετε διευθύ-νσεις τῶν μελῶν. Η. Περιθην. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Γιὰ τὶς ταυτότητες χριμάζονται διευθύνσεις. Ἐχεις οτείλει δοῦ γράμματα ἀπρίσινς τὰ ἴδια. Μᾶς μπερδενείς. Ι. Δαφνόπουλον. Σοῦ στείλαμε τὶς ἵ ταυτότητες. Σοῦ ἐπιστρέφουμε τὰ ταχυδρο-μιά. Υ. Κυριακίδην. Τομχία. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπη γαι-τὸ ἐνδιαφέρον. Α. Ζαγορά. Ἀλεξάνδρεια. Ἐλασία τὸ γράμ-μα σου. Γ. Δόλωμαν. Στείλε μᾶς διευθύνσεις γιὰ τὶς ταυτό-τητες. Σ. Σιδηρόπουλον. Σιεί-λε μᾶς τὶς ταυτότητες. Ήδη στὶς

ἀλλάξουμε. **Γ.** Ἀργασόντογλου. Σ' εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. **Α.** Ματσούναν. Ταυτότητα σοῦ στεῖλαμε. Τὰ παλαιά τεύχη μπορεῖτε νὰ τ' ἀγοράζετε πρὸς 1500 δρχ. μόνον ἀπὸ τὰ Γραφεῖα μας. **Χ.** Εὐσταθίουν. Τὸ γράμμα σου ήταν γεμάτο πατριωτισμό. **Δ.** Βερώνη. Σοῦ στείλαμε τὶς δ ταυτότητες. **Ν.** Βρατσάλην, **Β.** Γαγάτοην, **Θ.** Σαμαρᾶν, **Α.** Κιάμουν, **Ε.** Μπαρμπαρῆν, **Χ.** Γρηγοριάδην, **Δ.** Ενοταθιάδην, **Σ.** Σπανάκην, **Η.** Μέλλειον, **Α.** Κ. Σᾶς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ τόσα καλά σας λόγια. **Δ.** Θεολογίτην, **Ε.** Μασματᾶν, **Χ.** Τσανάκαν, **Ι.** Βασσαγάκην, **Χ.** Θεοδωρίδην. Στείλτε μας διευθύνσεις καὶ τὶ ταυτότητες ζητάτε; **Φ.Ο.Γ.** ή **Φ.Ο.Τ.**; **Α.** Μουστακίδην. Σοῦ στείλαμε τὴν Πινακοθήκην. 'Ο Ποκοτίκο γιγήγορα θὰ ξαναρχίσει νὰ ἔκδιδεται. Ἐπίσιμης γεγήγορα θὰ κυκλοφορίσουν καὶ τὰ Παριμένια μιας. **Ε.** Σατολιάν. Στείλε διευθύνσεις. **Καλογερόπουλον** **Σπ.** Σοῦ στείλαμε τὶς ταυτότητες **Α.** Δογοθέτην. Γιὰ τὶς κονκάρδες διαβάστε στὴν ἀλληλόγραφία τοῦ τεύχους ἄριθ. 23. **I.** Κατσαρόπουλον. Στείλε μας διευθύνσεις. **N.** Βοσχοβάκον. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά λόγια. Συγχαριτήρια γιὰ τὴ δράση σου. **Σ.** Νικολόπουλον. Στείλε διευθύνσεις.

Σ. Χωρατάν. Σοῦ στείλαμε ταυτότητες καὶ φωτογραφία. **Α.** Πετρίτσην. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ εὐγενικό σου λόγια. Ταυτότητες σοῦ ἔστειλα. **Ν.** Πιπερίδην, Σ' εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. **Χ.** Σατολιάν. Στείλε

μας διευθύνσεις. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σου λόγια. **Θ.** Γειωργιάδην. Σοῦ στείλαμε τὶς ταυτότητες. **Κ.** Σολδάτον. Στείλε μας τὶς διευθύνσεις **Κ.** Γρέζον. Μήν άνησυχεῖτε. Οἱ κονκάρδες γερήγορα θὰ φτάσουν στὰ χέρια σας. **Σ.** Τσολακίδην. Στείλε μας διευθύνσεις. **Φ.** Γκαϊδατζήν. Σοῦ στείλαμε ταυτότητα. **Γ.** Ντούναν. Τὶ ταυτότητες θέλετε; **Φ.Ο.Γ.** ή **Φ.Ο.Τ.**; **Δ.** Τσιρίκον. Πολὺ ἀργὰ ξέπνισες, παδί μου!. "Ο, τι ήταν νὰ γίνει, ἔγινε. **I.** Παπαζήσην. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σου λόγια. **Π.** Κοβαλλιεράτον. Ἐλάβαμε τὸ γράμμα σου. **Γ.** Καπεργάρον. Γιὰ τὴ βιβλιοδεσία διάβαστε στὸ τεύχος ἄρ. 22. **Χ.** Ανδρετσάκην. Σοῦ στείλαμε ταυτότητα. **Κ.** Πετράτον. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον. **Κ.** Παναγιωτόπουλον. Δέν μπορῶ νὰ καταλάβω τὶ μᾶς γράφεις. **Α.** Γιοχάλαν. Στείλε μας τὶς διευθύνσεις. **Μ.** Γιοργοπασάκην. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σου λόγια. **Α.** Παπαντωνίου. Σ' εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. **Κ.** Ναθαναήλ. Τὶ φριγοῦρες ζητάτε; **Γ.** Τσουκαλάν. Σοῦ στείλαμε τὶς ταυτότητες. **Κ.** Παπαπέτρον. Οἱ δυὸς ὄργηγοι νὰ χωρίσετε τὰ μέλη σας. Μᾶς στέλνετε κι' εἰς δυὸς τὰ ἴδια ὄντόματα. Στείλε μας νέα κατάστασι. **Δ.** Γούνην. Σοῦ στείλαμε τὶς ταυτότητες. **Γ.** Γαβαλάν. Ήρωισε ἀπὸ τὰ Γραφεῖα μας νὰ πάρεις τὴν ταυτότητα. 'Αφοῦ είσαι κοντά. Γιατὶ νὰ πληρώνομες γραμματόσημα. Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὸ ἐνδιαφέρον. 'Ο Κος ΝΙΚΟΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ!

**Τ Ο
ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΦΩΝΟΛΗΨΙΑΣ**

Έφθασε από τὴν Ἀμερικὴν

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΑΣ

μποροῦν νὰ μιλήσουν
καὶ ν' ἀκούσουν ἀμέσως τὴν φωνή τους.

ΚΑΝΕΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

δὲν ἔχει προσφέρει ποτὲ στοὺς ἀναγνῶστες του
μιὰ τέτοια ἀπόλαυση.

ΟΙ ΦΩΝΟΛΗΨΙΕΣ ΤΟΥ «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

ἀρχισκν ἀπὸ τὴν Κυριακήν.

Δεκτοὶ γίνονται μόνον οἱ πραγματικοὶ
ἀναγνῶστες τοῦ τεύχους μας.

ΚΑΝΕΝΑ ΠΑΙΔΙ

δὲν πρέπει νὰ μείνει χωρὶς νὰ στείλει
ζωντανὸ χαιρετισμὸ στὰ Ἑλληνόπουλα
ὅλου τοῦ Κόσμου.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

τὴ στήλη Ἀλληλογραφίας τῶν τευχῶν ἀριθ. 22
καὶ 23. Θὰ βρῆτε ὅλες τὶς λεπτομέρειες γιὰ τὶς

ΦΩΝΟΛΗΨΙΕΣ «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

ΣΗΜ.—“Οσοι θέλουν ν' ἀκούσουν τὴν φωνή τους
μποροῦν νὰ πηγαίνουν στὸ Γραφεῖο τοῦ κ. Νί-
κου Ρούτσου, Ἀγίου Μελετίου 93 β, κάθε Κυ-
ριακή, ἀπὸ 9 π. μ.—2 μ. μ.

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΟΠΥΡΓΟΣ ΜΕ ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ

ηρωιστήριη
Φαντασία,
για παιδιά

‘Ο Αρσένης άκουει σοβαρός τά λόγια του η τερωτού συντρόφου του. Διαβάζει τήν δύδοη Συμβουλή :

— «Νά ξαλαρρόνεις όσο μπορεῖς τὸ γεῦδονόι, μὰ νὰ μὴ φορενεσαι καὶ τὸ σαμάρι του».

— «Π ουρμβουλή αὐτή μον φαίνεται πώς είναι ή πιό σοφιή απ' όλες μουριανής ή Χρυσαντός. Οὔτε σειγ 'Αγάπη, οὔτε στήν Καλωσόνη, οὔτε στή Θυσία πρέπει νὰ γίνεται κατάχοηση.. Είναι πολὺ σωστό νὰ βοηθάει ο ένας τὸν άλλο, μὰ όχι καὶ σὲ σημείο πού νὰ φορτώνεται στή φάρη του ήλια τὰ βάρη καὶ τὶς υποχρεώσεις τὶς δικές του... Ετοι, αὐτὶ νὰ κάνουμε καλό, κάνουμε κακό... Γιατὶ μὲ τήν άνοητη αὐτή θυσία μας, φτιάχνουμε τεμπέληδες. 'Ανικανούς άνθρωποντς! Υποκείμενα ποὺ σγάσιγή συνηθίζουν νὰ ζοῦν σὲ βάρος τῶν άλλων.

‘Ο Αρσένης χαμογελάει. Ψιθυρίζει :

— ‘Άωρθεια!.. Ετοι είναι! Διαβάζει τώρα τήν ξνανατή Συμβουλή :

«Νά μὴν έμπιστεύεσαι ποτὲ στήν έξυπνάδα τή δική σου καὶ στήν κονταμάρα τῶν άλλων».

‘Ο Χρυσαντός συνεχίζει :

— Οι περισσότεροι “Ανθρώποι νομίζουν πώς αὐτοὶ είναι μονάχα έξυπνοι. Κι' όλος δ' άλλος κυριός κοντός. Ετοι βασιζούνται πάνω στήν άντωποκτην, πολλές φορές, έξυπνάδα τους. “Ολους τοὺς άλλους τοὺς θαρρούν άνόητους! Ετοι, κάθε προσπάθειά τους καταλήγει πάντα στήν άποτυχία καὶ τήν καταστροφή. Γι' αὐτό κάθε “Ανθρώπος πρέπει περισσότερο απ' τή δική του Ικανότητα καὶ νοημοσύνη νὰ υπολογίζει τή νοημοσύνη καὶ ίκανότητα τῶν άλλων. Μονάχα έτοι θά μπορέσει νὰ ζάνει κατί σύγουρο στή ζωή. Ο ‘Αρσένης άνυπόμονος ν' άκουεις κι' άλλα σοφά λόγια, πού τόσο νὰ τοῦ φατίζουν τὸ μναλό, διαβάζει τή δέκατη Συμβουλή :

«Νά μὴ φοβᾶσαι αὐτοὺς πού έχουν έλαττώματα, μὰ έκείνους ποὺ μποροῦν καὶ τὰ κεύθουν»,

— Νὰ καὶ μιὰ μεγάλη ἀλήθευτική, λέει ὁ Χρυσαπητός. Οἱ ἄνθρωποι π' ἔχουσιν φανερά ἐλαττώματα δὲν εἰναι οὕτε ἐπικίνδυνοι, οὔτε κατά βάθος κακοί. Μὲ τὴν πρώτη φορὰ ποὺ θά τοὺς γνωρίσει κανένας, βλέπει τὰ ἐλαττώματα τους. "Ἐτσι εἶναι σὲ θέση νὰ προφυλαχτεῖ, ή καὶ νὰ φύγει ἀπὸ κοντά τους, ἢν μοιζεῖ πῶς μπορεῖ νὰ τοῦ κάνουν κακό! Τρομερά δημοσιεύσεις ἐπικίνδυνοι καὶ μὲ πραγματικά κακιά ψυχῆς εἰναι ἔκεινοι ποὺ ἔχουν τὴ δύναμιν καὶ τὴν ἐγκληματική ἵκανότητα νὰ κρύβουν τὰ ἐλαττώματα τους... Μ' αὐτῷ

τὸν τρόπο, ὅλοι τοὺς ἐμπιστεύονται εὐκολα... "Ομως σάν φτάσει ἡ κατάλληλη στιγμή, τότε τὰ κρυμμένα νύχια τοῦ θεριοῦ βγαίνουν γαμψά καὶ μυτερά γιὰ νὰ χωθοῦν στὴ σάρκα τοῦ θύματος... Προσέχετο τοὺς ἀνθρώπους ποὺ κρύβουν τὰ ἐλαττώματα τους. Εἶναι παγίδες θανάτου καὶ καταστροφῆς.

"Ο Ἄρσενης σιλλογισμένος προχωρεῖ παρακάτω. Διαβάζει τὴν ἑνδέκατη Συμβουλή :

«Νὰ μὴ ζητᾶς ποτὲ ἀπὸ τὸ Θεὸν ἐκεῖνο ποὺ μπορεῖς νὰ καταφέρεις μονάχος σου».

«ΓΚΑΥΟΡ - TARZAN»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΠΝΟΗΣ

Άριθμ. τεύχους 24

Τιμή τεύχους δρχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 25 ΜΑΡΤΙΟΥ 1952

ΕΠΙΤΙΜΟΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΕΣ:

ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ
ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:

Γιὰ τὴ σύνταξη καὶ ἔκδοση: **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

'Οδός Αγίου Μελετίου 93β.

Γιὰ τὴν ἐμτύπωση: **ΛΕΩΝ Α. ΚΑΙΤΑΤΖΗΣ** 'Αναξαγόρα 20

Πρεσσωριά Γραφεῖα:

Τυπογραφεῖο ΚΑΙΤΑΤΖΗ - 'Αναξαγόρα 20 - ΑΘΗΝΑΙ
(Πίσω ἀπ' τὴ Δημαρχία)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Γιὰ ἔνα χρόνο δρχ. 130.000.

Γιὰ τὸ Ξέωτερικό Δολλάρια 12.

Γιὰ δύο χρόνους σὲ 'Ομάδες Γκαουρικῶν
ἡ Ταρζανικῶν, δραχ. 84.500, ἡ Δολλάρια 8.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ Ι. ΡΕΚΟΣ

ΟΔΟΣ ΕΓΝΑΤΙΑΣ 61 - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΜΑΣ

Ο ΜΟΝΟΦΘΑΔΜΟΣ ΜΑΓΟΣ ΝΑΧΡΑΝΤΟΥ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000